

ΕΛΛΗΝΙΚΗ



ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πρό ημερών έφτασα στην Γένουα. Κατέλυσα σ' ένα ξενοδοχείο και το βράδυ απλωμένος σε μία πολυθρόνα ξεκουραζόμουν στο κήπο. Άξαφνα άκουσα μία γυναικεία φωνή να λέει:

—Ω αγάπη μου! Σάν δνειρο μου φαίνεται που βρίσκομαι μαζί σου εδώ. Και θα μείνουμε μαζί δεκαοχτώ ώρες ακόμα, αφού το τράνιο που θα πάρω φεύγει αύριο το μεσημέρι.

—Και εγώ δεν έλπικα ότι θα καθάρωνες νάρθηκε να με συναντήσεις εδώ. Πρέπει όμως να είμαστε προσεκτικοί... Έδώ υπάρχει φόβος να μας δη κανείς.

—Άς μάς δη όποιος θέλει! Απάντησε εκείνη θέβασα ότι δεν την άκουγε κανείς. Είμαι τόσο εδωχισμένη κοντά σου, ώστε δεν με μέλλει για τίποτα...

Σηκώθηκα και έπέρασα πλάι τους χωρίς να με αντίληψαν. Η γυναίκα αυτή ήταν η σύζυγος του στενωτέρου φίλου μου. Έραστής της μου ήταν άγνωστος. Πρέπει να προσθέσω ότι την ίδια εκείνη μέρα είχα λάβει ένα γράμμα του φίλου μου Ροντένι απ' το Παρίσι, στο οποίο μεταξυ των άλλων μούγγραφε ότι η γυναίκα του είχε έρωτα με την προσκυλισμένη μιάς εξοδωμένης της κι έπρόκειτο να περάσει μαζί της δεκαπέντε μέρες στη Φλωρεντία.

—Ενός λοιπόν οι δύο έραστοί ανόητοι και εύχρηστοί δίσταζαν τον κήπο, μία άλλως με κατέλαβε.

Σκέφτηκα πως ο Ροντένι μόνο πέντε μήνες είχε παντρευτεί, ότι άγνωστος τη γυναίκα του και ότι σκοτωνόταν στο δικηγόρο γράφείο του για να κάνει τη ζωή της πιο ευχάριστη...

Κι' αυτή τον άπατούσε! Φτωχέ Κάρολε...

Και τώρα ποιά ήταν η θέσις μου; Θα άνεχόμουν να κοροϊδεύη μία τυποτένια σύζυγος έναν τόσο άφροισμένο και τίμιο φίλο; Θα σιωπούνα; Δεν θα άπεκάλυπτα τη διαγωγή της;

Την άλλη μέρα πήρα την απόφασί μου. Όχι, δεν θα φανέρωνα

το μυστικό της Μαργαρίτας. Ο Κάρολος δεν θα μάθαινε τίποτα. Με την άγάπη που της είχε, θα ήταν σάν να τον έπαιρνα στην αούκτονία.

Πριν από το μεσημέρι κήγα στο Μουσείο. Στην έρημη σάλα του, άκουσα την ίδια χθεσινή φωνή. Ήταν η Μαργαρίτα και κοντά της ο φίλος της. Όταν με πλησίασαν σώπασαν. Η Μαργαρίτα με είχε άναγνωρίσει. Και ενώ έγω σκεπτόμουν τι στάσι να τηρήσω, το ζεύγος σταμάτησε πίσω μου.

Εκείνη για να με άναγκάσει να γυρίσω, είπε δυνατά:

—Έχετε δίκιο κύριε. Αυτή η εικόνα είναι το άραιότερο έργο του Βάν Ντικ. Σας είμαι εύγλωτο που μου το δείξετε κι εύθυμα να σας συμπρωσιώ. Ελπίζω να σας ένασάσει στο Παρίσι. Και τώρα πρέπει να φύγω γιατί υπάρχει κίνδυνος να χάσω το τράνιο.

Τα λόγια αυτά τα είπε για μένα άποκλειστικός. Ήθελε να ναι τ' άκούσω εγώ για να μην υποπτεύθω τις σχέσεις της με τον συνοδό της.

Όταν γύρισα στο Παρίσι δεν τάλμησα να έπισκεφθώ τον Κάρολο. Μία μέρα ο υπηρέτης μου μού άνήγγειλε πως ζητούσε μία κυρία να με δη και σε λίγο είδα να μπαίνει μέσα η Μαργαρίτα.

—Είμαι χαμένη! άρχισε να μου λέει, σάν τρελλή. Ξέρω πως γνωρίζετε το μυστικό μου ξέρω πως δεν το φανερώνω στον Κάρολο και ξέρω ακόμα ότι γι' αυτό δεν έρχομαι σπίτι. Ξέρω ακόμα πως έχετε μεγάλη καρδιά και θα λυπηθείτε μία δυστυχισμένη. Σας λέω ότι είμαι χαμένη. Σε λίγο θα γίνω μητέρα.

Γυρίζοντας από την Ιταλία η Μαργαρίτα κατ'άλαβε ότι ήταν σε ένδιαφέρουσα κατάσταση. Στην άρχη σκέφθηκε να φύγει με τον φίλο της. Μα ο άνθρωπος τον όποιο είχε άγαπήσει, τη έδωσαν να καταλάβη ότι ήταν άβουνη η άναχώρησις τους. Για μία στιγμή σκέφθηκε ν' άυτοκτονήσει. Μα δεν είχε το κουράγιο. Μόνη σωτηρία της ήμουν τώρα εγώ. Έπρεπε σε μένα σάν τρελλή, για να την συνοδεύσω σ' ένα γιατρό και να της υποδείξω ένα μέσον να εξάφανισθω τον καρπό της άνομίας της.

Η άπάντησις μου ήταν ν' άποφύγη κάθε άποπειρα κατά της ζωής της και και κατά της ζωής

του φτωχού πλάσματος που έφερε στα σπλάχνα της.

—Όμολογήστε τα καλύτερα όλα στον Κάρολο! της είπα. Θα χωρίστε θέβασα. Θα έχετε όμως την περιουσία σας το παιδί σας. Έτσι δεν θα αλσθάνεσθε άθρος στη συνειδήσι σας για ένα έγκλημα...Και τι έγκλημα!...

Τα λόγια μου την καθούσαν και φεύγοντας, μου όρκίστηκε πως θα με άπάκουγε.

Την άλλη μέρα το άπόγευμα πήγα στον Κάρολο. Δικαιολογήθηκα γιατί δεν είχα πάει τόσο καιρό. Μα ο Κάρολος δεν είχε το νοή του σε μένα. Μία άνευλη στη εύτυχία έκαμπε στα μάτια του. Με κράτησε να φάμε. Κατά το διάστημα του γευμάτος είδα και τη Μαργαρίτα. Το πρόσωπό της δεν φανέρισε τη τρομερή θέσι στην όποια έβρισκόταν. Πι είχε σιμεί; Σε λίγο ο Κάρολος με πήρε κατά μέρος και μου είπε:

—Φίλε μου είμαι πολύ εύτυχής. Πραγματοποιείται ένα μεγάλο μου δνειρο. Έχω λόγους να πιστεύω πως θα γίνω πατέρας και θα μου το βαπτίσει έου το μικρόδλι μου. Δεν είναι έτσι;

Και πραγματικά η Μαργαρίτα γέννησε σε λίγο καιρό ένα άγοράκι. Ο Κάρολος μού άνήγγειλε χαρούμενος το νέο και προσέθεσε:

—Αν και γεννήθηκε πρόωρα, ως τόσο έχει κανονικό βάρος. Για μία στιγμή φοβήθηκα, άλλα ο γιός με καθούρησε. Ένας γιός που πολύ καλός που τον συνέστησε στη Μαργαρίτα μία φίλη της κι έτσι το παιδί μου σώθηκε!...

Κατάλαβα άμέσως τι είχε κάνει η Μαργαρίτα. Είχε πάει σε κάποιον γιατρό, ό οποίος την συνεθούλευσε να μην κρύψη την εγκυμοσύνη της από τον άνδρα της και άνέλαβε τα παρακάτω.

Έκανα καλά η άσχημα που δεν φανέρωσα στον πατέρα την ψευτική πατρότητά του; Όσο έγινε νονός. Μα οι σχέσεις μας δεν κρήτησαν πολύ γιατί η Μαργαρίτα βρήκε τον τρόπο να κάνει τον Κάρολο να τα χαλάσει μαζί μου. Δεν ήθελε να με βλέπη φάινεται. Της θύμιζα το άμάρτημά της. Γιατί άλλως τε να τους καταστρέψω την εύτυχία; Ο Κάρολος ήταν πατέρας, ήταν εύτυχισμένος.Ναι, ναι, κομμάτι φορά η εύτυχία βασίλειε πάνω στο ψέμα, στην άπάτη!...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Μην άφινετε το σιδερό σας να σκουριάσει. Πριν να το χρησιμοποιήσετε, τρίψτε το καλά με μία φανέλλα και αφού σιδερώσετε άφήστε το να κρυώσει και τυλίξτε το κατάπιν σε κηρόχαρτο.

Μη θέζετε ποτέ την ταγιέρα ή τη ζεστή πατέλα απ' εύθείς σας επάνω σ'ό τραπέζι έστω κι αν είναι στρωμένο το τραπέζιόμαντλο. Βάζετε πάντοτε από κάτω ένα δίσκο ή ένα από τα ειδικά πλακάκια.

Τις μεταξωτές κάλτσες πρέπει να τις πλένετε με πυτυρόνερο και να τις στίβετε χωρίς να τις τριβείτε.

—Αν κάψουμε χαρτί στις τρύπες των φαλέων των ποτικιών και των μυρηνηκίων, άπολασσόμεθα εύκολα από τις ένοχλήσεις τους.

—Αν μετά από κάποια άρρώστεια έσθε πολύ άδύνατος και παρητηρήσετε ότι σας πέφτουν τα μαλλιά, καλόν είναι να λουζέσθε με νερό στο όποιο έχετε έρσσει μερικά φύλλα καρυδιάς.

Το νερό της άμυνίτης, επίσης έμποδίζει την τριχόπτωση, έφόσον όμως προέρχεται από νευραλγίες και πυρετούς.

Καλή μητέρα είναι μόνον εκείνη που φροντίζει να έμπνουν, να τρώνε, να παίζουν, να εργάζονται και να κοιμούνται τα παιδιά της, καθημερινώς στις ίδιες ώρες.

Το μεγαλύτερο μαρτύριο των κυριών είναι το έδρσιμα. Άλλοι πονούν, άλλων άγριεύει το δέρμα, άλλοι θγάζουν σπιθύουρα. Λοιπόν ο πρώτος κανόν που πρέπει να τηρήται είναι να ευρίζεται κανείς πριν φάη. Μετά το φαγητό το δέρμα γίνεται έξαιρετικά εύαίσθητο, έστω κι αν έχει πιη κανείς μόνο ένα φλυτζάνι καφέ!

περισσότερους κατοίκους.

Το 1864 άποβλήθηκε στη νήσο ένας καθολικός καλόνγρος, ο Εύγενιος Έυράν, ό οποίος άντικατεστάθη όμως άργότερα από ειδική καθολική άποστολή. Η άποστολή αυτή άνέλαβε να σώσει τους τελευταίους κατοίκους και τους μετέδωσε μερικά στοιχεία πολιτισμού. Τέλος στα 1868 έγκατεστάθηκε στη νήσο ένας Γάλλος άποικος.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΘΕΟΣ

Το τελευταίο σοβάρ στοιχείο από την Ιστορία της νήσου του Πάσχα είναι ο καταπλυσ σ' αυτή του άγγλικού καταδρομικού «Τοπαζίου». Το καταδρομικό αυτό άφηρεσε πολλά είδωλα και τα μετέφερε στην Άγγλία όπου είναι σήμερα έκτεθειμένα στο Βρετανικό Μουσείο. Το περιφημότερο από αυτά ελ.ε. το είδωλο τού προστάτου της νήσου τού Χάα—Χα—Χα—Ναίνα.

Ο κυβερνήτης του «Τοπαζίου» ύπολόγισε ότι ο πληρώσιμος της νήσου άνήγγετο το 1862 προ της έπιδρομής των Περούβιανών, σε 3.000 άτομα. Κατά την όμως της θραύσεως ποδικά η βλογία, έλαττώθηκε στα 1864 σε 1500.Το «Τοπαζίου» στα 1878 βρήκε μόνον 930 κατοίκους. Και στα 1891 είχαν άπομείνει 100 περίπου ίθαγενείς. Όταν τέλος, το 1914 εγκατεστάθη στη νήσο η άποστολή Ροντένι, βρήκε μόνο μία φωνή— ίθαγενείς, που δεν είχαν κομμια σχέση με την άρχαία φυλή... Άπό τα άγάμια του νησιού λίγα άκόμη μένονυ άρθια, μεγάλων διαστάσεων, δελμάτα ύπεραθρώπου εργασίας και λογυρόθρησκευτικού αλσθηματος. Φαινοί καταφωγόμενα απ' τον χρόν, όπως η Σφίγγη της Αλγύπτου και προέχονυ μεγάλη ένιπνοση όταν τ' άντικρύση κανείς από άποστάσεις πενήντα μέτρων.

Σύμφωνα με τα τελευταία έπιστημονικά δεδομένα, οι πρώτοι κάτοικοι της νήσου του Πάσχα ήσαν εκεί από άλλα για να σιωθούν από τρικυμία. Στα 1862 ά γολέτες Περούβιανές άιχμαλώτισαν 200 ίθαγενείς και τους άδήγισαν στο Περού ως δούλους. Έπανεβη τότε η Γαλλική Κυβέρνηση στην Περούβιανή και οι άιχμαλώτοι άδηγήθηκαν πάλι στην νήσο τους, όπου όμως μετέδωσαν την βλογία η οποία έξόντωσε τους

Ίδιοκτοία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις ούουδήποτε θέματος του παρόντος τευχους, διαφωλασσομένου παντός σχετικού δικαιώματός μας.

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 262

ΑΘΗΝΑΙ 27 Ιουνίου 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 400

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Παληά πληγή

Κάτω από την κληματαριά της κατέβαντας, όπου μετά φόβου Θεού καταναλώσκει το έκατοσταρδικό μας, εύθυμη και θορυβώδης ανιπροφία, κατέλαβε διλα τραπέζια κι' από τη στιγμή που έβρασε δεν κουράστηκε να παραγγέλνει.

Άδίακοπα άνανεώνονται οι μι.σες, άχνιστοί οι μεζέδες κορίζουν στις πιατέλες. Όλα τ' άγα.θα της κουζίνης. Οι θησαυροί της θάλασσας και της στεριάς, χταπόδια και κακομαράκια, σηκοτάκια και κοκορέσια και σαλάτες και τυριά στο σαχνί και φράουλες με κρέμα και μαυροδάφνη στο τέλος — κομική ελ.ε. τα βέρνα — για να γλυκάνουν τον ουρανίσκο από τα πικάντικα πιάτα.

Η όρχηστρα στρώθηκε έμπρός στις κυρίες της συντροφιάς και το πρώτο βιολι έσκυψε στο αυτί της κυρίας που έξεδήλωνε μεγαλύτερη αλσθηματικότητα για να της έμπιστευόη ήχους προσαρμομένους στο ψυχικό κλίμα της.

Εμψαίναν κι' έδγαιναν τα χέρια στις τόπες των καθυάλειών για ν' άμείλουν τους έκτελεστές και τους ντιζέρ. Χιλιάριμα με την ούρα. Κι' ό αν έβρασε η ώρα του λογαριασμού άκούσθηκε ο άστρονομικός άριθμός: «Διακόσιες χιλιάδες».

Θα παρέλυε τον όποιοδδήποτε μέλυσσητηρητο άνθρωπο. Δεν παρήσει τη συντροφιά των γλεντζέδων.

—Μόνο! είπε με άπάθεια ο έ.νας από τους δύο που άνέλαβε το βάρος της πληρωμής.

Δεν είχε πολλά συμφώνησε ο δεύτερος.

Και σ' αυτό να μη συνέβαινε τίποτα, έβριζε ο καθένας τους άπάνω στο τραπέζι από δύο ματάκια των πενήντα χιλιάδων δραχμών.

—Αν δεν τους έβραμε... Άν δεν έβραμε τα περιουσιακά τους στοιχία... Το μεγάλο όμως καλό και το μεγάλο κακό σ' αυτόν τόν τόπο είναι ότι γνωρίζαμε. Είμας.

Το ένημερο της οικονομικής καταστάσεως του γείτονος. Τι παίρνει, τι δεν παίρνει, πόσα εισοδήματα έχει, με πόσες ύποχρεώσεις βαρύνεται. Την έβραμε λοιπόν τη συντροφία των γλεντζέδων. Άνθρωποι με μικρούς μισθούς, με ούκονένειες στην πλάτη που τρώσαναν να τις συντηρήσουν. Μην πάει δέ ο νους σας στο κακό. Μη φαντάζεσθε ότι έχουν τους άδελφους πόρους των, ότι πρόκειται να ύποπτα πρόσωπα, ότι καμινιαδούρους, για μωραγορήσεις, για καταστάσεις και καταφευγής... Τιποτα απ' αυτό. Σας το έγγυαίμαι.

Κι' εδω άκρίβως είναι το μυστήριο. Το μεγάλο άθηνακό μου στήριο. Γιατί, να είσαι μαυρογορήτης και να έδοεύς, έξηνγείται. Να είσαι μπλεγγμένος σε ύποπτες επιχειρήσεις και να μη λογαριάσεις τις δαπάνες σου, φυσικό είναι κι' αυτό. Άλλά να είναι όλες κι' όλες οι άνοηρές τρεις και δέκα και ν' άνοηγεσας σε δαπάνες συντριπτικές, είναι ένα άνιγμα που χρόνια τώρα προσπαθώ να λύσω.

Ανιγμα και των πολεμικών, άλλα και των προτολεμικών καιρών. Βλέπατε και με τη ερήνη άτομα και ούκονένειες ν' άκούω θοδν ρυθμό ζωής δυσανάλογο με τα έσοδήματά τους. Άνθρωποι με μισθούς που μόλις έβραναν για μία λιτή ζωή, δεν έλειπαν από θαμάτα, από συναλλίες, από κοσμικά κέντρα, από λουτροπόλεις.

Να είναι πρόβλημα που περιμένει τη λύσι του. Και για τον κόσμο μεν των κυριών έκείνων που άναβόταν από τα φτωχά τους ύπόγεια με πληγή την πούλη, τελη τους έξέρριπτο ίσως να ύπάρχη μία έξήγησις. Ύπάρχει πάντα κάποιος πρίος, πρόθυμος να πληρώνη τη μετάλα μιάς βελ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967
Συνδρομιαί: Έτήσια Δρχ. 15.600
Έξάμηνος » 7.800

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Το οίκτρο τέλος της περιφημης Λαίδος. — Ένας άπαισιος Ίσπανός ζηλάρης. — Γιατί έπνιξε την γυναίκα του. — Ο έραστής που ζήλευε το... σύζυγος της αγαπημένης του. — Έξωφρενισμοί ζηλιάρδων. — Ως που φθάνει το τρομερό αυτό πάθος.

Το τρομερότερο ανθρώπινο πάθος είναι άσφαλώς η ζήλεια. Αυτή χωρίζει άνδρόγυνα, αυτή σκοπάζει τη συμφωρά.

Ο Άθηναίος π. χ. περιγράφει ως έξηξ το οίκτρο τέλος της περιφημού έταίρας Λαίδος. Όταν την έρωτεύθηκε ο Παισιανός τόσο πολύ έξηνέρθη η ζηλοτυπία των άλλων γυναικών, ώστε έπλησαν και την βρήκαν μέσα στον ιερό της Άρροδίτης, εκεί δέ την σκότωσαν χτυπώντας την με τα ξύλινα παπούτσια τους!...

Οι χρονογράφοι του μεσαιώνος διηγούνται το έξηξ καταπληκτικό γεγονός, το όποϊον πιστοποιούν ως πραγματικό:

Ένας Ίσπανός ελδε κάποτε στον ύπνο του ότι η γυναίκα του τον άπατούσε. Ένοιωσε δέ τόσο όργη μέσα στον ύπνο του απ' τ' δνειρό του αυτό, ώστε έβπησε άμέσως.

Η γυναίκα του κοιμήταν δίπλα του χωρίς φυσικά να ύποπτεύεται το παραμυθίο. Ο Ίσπανός τότε, μόλις την άντίκρυσε, ένοιωσε τέτοια ζήλεια μέσα του, ώστε χωρίς να προφτάση να έλθη στα λογικά του, έπεσε πάνω της και την έπνιξε!...

Να τώρα και άλλη περιπέτεια ζήλειας που άναφέρει ο Σαμφόρ: Ένας φίλος του, παθολογικά ζηλιάρης, ήταν έρωτεύμενος με μία κυρία της άριστοκρατίας, την δουκίσσα Νε' Όλν, που έφιμζόταν στην έποχή της για τη μεγάλη ομορφιά. Μία μέρα ο Σαμφόρ δέχτηκε την έπισκεψή του φίλου του αυτού, ό οποίος φανόταν έξαιρετικά παραγωγικός.

Τι σου συνέβη; τον ρώτησε ο Σαμφόρ.

Τελειώσε, φίλε μου... το άπάντησε ο ζηλιάρης. Το άποφάσισα πια, θα διακόψω κάθε σχέση με τη δουκίσσα!...

Και γιατί; Τι σούκανε;

—Την είδα φίλε μου, να χαριεντίζεται με τον άντρα της.

—Ε, και τι σημασία έχει αυτό; —Είσαι με τα καλά σου; Την πιάνω επ' αυτόφορο να με...άπατα με τον άντρα της, και μ' έρωτάς τι σημασία έχει αυτό!...

Κάποιος Γερμανός, διηγείται ο Άβδης Μπουρντελόν στα «Περίεργα του, ζήλεια... το νερό με το όποιο πλενόταν η φίλη του! Κάποιος άλλος πάλι, δεν άνεχότανε να ύπάρχουν μέσα στο δωμάτιο της φίλης του πύναες ζωγραφικής περιέχοντες...άνδρικά πρόσωπα! Ο Πλούταρχος άναφέρει έναν άλλο ζηλιάρη που άπατούσε από τη φίλη του να μη ύπαιχτείται στη προσευχή της, άρρενικούς θεούς, άλλα μόνον...θεές!...

Στο αίσθημα της ζηλοτυπίας όφειλεται το έθιμο που είχαν καθιερώσει οι Χριστιανοί της Συρίας, του να μη ύπαιχτείται δηλαδή, οι γυναίκες...μεταξύ τους.

Για τον ίδιο λόγο, το ίδιο αυτό έθιμο επικρατούσε και πολύ παλαιότερα στο Περού—πρό της άνακαλύψεως του από τους Εύρωπαίους!

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ...ΝΕΑ ΗΘΗ...

Όπως και σεις θα είδατε εις τις έφημερίδες, πρό ημερών άρπάχθηκαν στο τράμ δυο άεσποινίδες, γιατί η μία πάτησε στην κάλτσα της την άλλη ήτις και τις κοπάνισε μία γλάστρα στο κεφάλι! Η γλάστρα—ως έδλωσαν άργότερα η δράστις—ήταν έδωρον πρός αυτήν μιάς φίλης της μαμάς της κι' είχε σκοπόν στο σπίτι της απ' έξω να τη θάλη πράγμα που έματαιώσε της άλλης το κεφάλι!...

Ίδου ώραία πράγματα, λοιπόν, άγαπητοί! Άν κάνατε από θήλα στο πάλοι κατι τι μπορούσε μ' ένα σφάλισμα να όητε μέρα τ' άστρα να δέν έκινούνενατε ποτέ να φάτε...γλάστρα Συμπέρασμα, παμφίλτατοι, αυτές της ιστορίας που έχει θεοιν πράξεις άλλα και θεωρίας είναι πως άλλαξαν πολύ των γυναικών τα ήθη και ήδη έπιτίθενται με λύσαν άσυνήθη τα πλάσματα που έβγαζαν όπως η Εύα μύλον και που τα κατετάσσανεν στο άσθενές το φύλον... Γι' αυτό κι' εγώ μίαν εύχην σου όίνω, άναγνώστα, Άνδρέα, Νικο, Περικλή, Άνάργυρε ή Κώστα: «Όρα καλή στην πρύμνη σου κι' άέρα στα πανιά σου και...δεσποινίς μέσα στο τράμ να μη βρεθί μπροστά σου!...

Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ

Με άγαλλισιν πολλήν οι Άθηναίοι όλοι και όσοι παρειπιθούν σ' αυτήν εδω την πόλιν της ώρας την παράστασις εσχατής ύπεδέχθησαν και πλείστα όσα σόχλια περί αυτής έλέχθησαν. Βρήκαν το μέτρον έξεχον οι φίλοι της όθούνης που δεν άφήνουν το έκράν σοο κι' άν τους πληρώνης, και το έπανηγύριαν, όπως συνήθως, έξαλλα οι ποιπται που γράφοννε τη νύχτα, κουραφέαλα! Πολύ συνεκίνηθησαν κι' αυτοί οι καντοδωροί και κάτω απ' τα παράθυρα Έκείνη με το ζόρι, ως τα θαθεία μεσάνυχτα της τραγουδούν άράδα την πονεμένη, την παληά άθηνάτικη καντάδα: «Πάρ' την καρδιά μου, πάρτηνε, άφου καρδιά δεν έχεις, λυήσσω με τον δύστυχο και μη με κατατρέχεις...»

Μα ενώ θάρυς, πονετικός, άκούγεται ο χαβάς, έπάνω στο παράθυρο προβάδει ο μπαμπάς, Κι' έπάνω στην παθητική του τραγουδού τη φόρα, την δωδεκάτην ώρα,

του έρωτος την πυρκαϊά τους σβύνει μάνι—μάνι λύχνοντας στα κεφάλια τους ολόκληρη Λεκανή!...

ΒΑΡΙΕΤΕ

Διότι δεν ύπάρχουνε ταίνιαί άρεκαί άνοιξαν στο άστρ μας πενήντα βαριετέ! Όπου να πάς, όπου σταθής, όπου και να καθήσης, άπέναντί σου βαριετέ άμέσως θ' άντικρύσης, με πρόγραμμα περιεργον, ποικίλων και ώραιον, άκροβατών γυμνασμάτων, πηδημάτων...κορένυ, χορούς μοντέρνους έξαντρίκ,όρχηστρες τζαζ και άσματα φακίρηδες και νουμέρα και μνέτινιμ και...φαντάσματα! Κόσμος πολύς, άγαπητοί, στα βαριετέ συρρέει, πολλές κοπέλλες νόστιμες και νεαροί ώραιοί και γέροι και μεζοκόποι και πλείστοι ζωντοχήροι και γίνεται το θέαμα πολλάκις πανηγυρί!

και μόνο ένας νευρικός διερωτάται σκεπτικός ενών στενωχωρείται:

—Να βλέπη τόσο βαριετέ ο κόσμος δέ...βαρυέται;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ



Περί ανέμων και υδάτων

(Απόγευμα, στο κράσπεδο ε. νός πεζοδρομίου. Άπσινω σε δύο κορμάκια ενός κοσμικού ζαχαροπλαστέιου. Έκεινη κι' εκείνος φλυαρούν καταπίνοντας μιά κα. σάτα).

ΕΚΕΙΝΗ. — Την καύμενη την 'Ελλη...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όχι δάι Είνε άξια της τύχης της...

ΕΚΕΙΝΗ. — Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καί γιατί είναι «καύμενη»...

ΕΚΕΙΝΗ. — Άπλούστατα : άλλες, πολύ χειρότερες απ' αυτή, και σε κοινωνική θέσι και σ' εμφάνισι, τά καταφέρνουν καλύτερα στη ζωή...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ένας άντρας επί τέλους, ούτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικροστική, ζωή, όχι σαν της Λαίδας, θέξαι...

της, καθώς βλέπεις... ΕΚΕΙΝΗ. — Καλά, άς αφήσωμε την 'Ελλη... Ξέρεις, ή κυρία Κων σταντινίδη υποφέρει ή καύμενη α. πό την καρδιά της.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άλλη «καύμενη»; ΕΚΕΙΝΗ. — Αύτη, τουλάχιστον, δεν πιστεύω να μην τη συμπονάς.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Συγκινητική περί πτωσις μιάς κυρίας, που στο άνθος των εβήτων της άνοίξων, άρχίζει να θαδίζει προς τό άνασφύον κτο γιά όλους τέλος... 'Η καρδία, πάθει, όμως, της κυρίας Κων σταντινίδη, με κάνει να βγάλω ένα συμπεράσμα ένδιαφέρον, γιά την καρδιά γενικά...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ιατρικό; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άτρωφολοσφικό! ΕΚΕΙΝΗ. — Γιά λέγε...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά, λέμε πώς ή καρδιά είναι μονάχα μία άντλία που τρομπάρει τό αίμα στις φλέβες και τίποτ' άλλο... 'Ενώ εγώ, νομίζω πώς εινε κυρίως κάτι «άλλο»...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ό προσιμός της εινε πρωτίστως ό έρωας, κι' ύστερα ή χειρωνακτική εργασία της παραγωγής αίματος. Γι' αυτό, θάλεπεις όσο ό άνθρωπος εινε νέος, έρωτεύεται, συγκινείται, ή καρδιά εινε στο στοιχείο της και σπάνια πάσχει από διαλείψεις... Οί καρδιολογοί και τά ρέστα ξεφυτρώνουν μόλις τά νεύατά μας άποχερταίνονται, κι' ή καρδιά πάσχει για λειτουργή σάν πρωταγωνίστρια συγκινησιας και γίνη κοι νός αιμοδότης.

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Η μυοκαρδίτις, ή αορτίς, ή ένδοκαρδίτις και τά παρόμοια, έπηρεάζουν τίς έμπρακτες διαμεταβολές της καρδιάς, που περιωρισμένη στα καθαρώς χειρωνακτικά καθήκοντα βλέπουν στα τόν έαυτό της να υποδύαζε, τας σ' εργασία από ποίημα, κλω, τσάκι, διαμετατρέεται, κι' αυτόκο το... Αύτη εινε ή ιστορία της καρδιοπαθείας των γέροντων.

ΕΚΕΙΝΗ. — Αρκεί να πω... Πέρασε ή ώρα. Τί λες πάμε;... ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πάμε... (Πληρώ, νει τίς δυο κασάτες με τρισήμισι δόκιδες χαρτονομίσματα και την συνοδεύει στο σπίτι της).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λογία

* Κανείς δεν νοιώθει της ζωής την γλύκα, την άξια, πριν δοκιμάσει μιά φορά και λίγη δυστυχία.

(Σααρή)

* Οι κρίσεις μας εξαρτώνται από τόν χαρακτήρα μας. 'Ετσι κάτι που σε άλλους φαίνεται τραγικό σε μάς φαίνεται κομικό.

(Μπαλζάκ)

* Θαυμάζουμε την Ικανότητα, την άνδρεία και τίς μεγάλες δοκιμασίες, αλλά δεν τούς έχουμε την υπόληψι που έχουμε στο χρήμα. (Ζολά)

* 'Ο φρόνιμος άνθρωπος προτιμά ν' ακούση μιά συμβουλή, παρά ν' έναν έπαινο. (Βουαζουρ)

* Καλύτερα να φαίνεται και άκόμα να είσαι χονδροκέφαλος παρά να είσαι ή να φαίνεσαι ποτηρός. (Λαμπρυιέρ)

* 'Η μεγαλύτερη ύπηρεσία που προσφέρει ή επίσημη στον άνθρωπο εινε τό να του δείχνη κάθε τόσο τό πόσον εινε άμαθής. (Λαιμνενί)

* Πρέπει να μαθαίνουμε να υπομένουμε την άνοησία των άμαθών. (Κομφούκιος)

ΛΑ'Ι'ΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΠΗ

* 'Όσα ποτάμια με νερό τρέχουν πάνω στη Γη, άλλα τόσα ποτάμια λυπής τρέχουν και στη ζωή. (Γερμανική)

* 'Όλα εινε άνυπόφορα στον άνθρωπο που έχει γίνει σκλάβος της λυπής. (Λατινική)

* Οι μεγάλες λύπες εινε σιωπηλές. (Ιταλική)

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΟΣΕΝΙΑ

* 'Ο φιλοξενούμενος και τό ψάρι την τρίτη μέρα βρωμόνει. (Γαλλική)

* Σπίτι που εινε πάντα γεμάτο από φιλοξενούμενους, άργά ή γρήγορα θ' άλλαζε νοικοκύρη. (Ισπανική)

* 'Ο φιλοξενούμενος μέσα σε μιά ώρα βλέπει πιά πολλά, απ' όσα βλέπει ό νοικοκύρης μέσα σ' ένα χρόνο. (Πολωνική)

άγκαλιά του. Μιά θανάσιμη γλώ, μάδα είχε χυθή στο πρόσωπό της.

Πιστευόντας ότι είχε πάθει ό στερική κρίσι, ό Ζώρς την έράτωσε με μαλακά στο κρεβάτι, προσπαθώντας να την συνεφέρει με τά χάδια και τά φιλά του... 'Εκείνη άνοιξε τά μάτια της, θόλα, σβυσιέν, και μουρμούρισε με άγνο νία:

—Τό πουκάμισο... Βγάλε μου τό...

* 'Ο Ζώρς όπακουσε. Μόλις όμως άγγισε τό έλαφρό ύφασμα, ένιωσε ένα δυνατό κάψιμο! Τό πουκάμισο φλεγόνταν... φλεγόνταν φ. ληθινά, με μιά φωτιά χωρίς λάμψεις και σπινές... Μιά φωτιά άόρατη, κρυμμένη μέσα σε όλα του τά νήματα, σάν να ήταν πλεγμένα τό ύφασμα από λεπτότατα πυρρομένα σπινάρια!

* 'Εσένα δεν σε τρώνε; — Ποσώς.

* Σε φοβούνται, θάλεπεις, 'Εμένα με ταραχάν. Πρέπει να οργανώσω άντικουνουπική άμυνα, ζαργάνα μου. Μου πρήξανε τό μούτρα, δεν θάλεπεις;

* 'Ανάγκη κουνουπιέρας! — Τι;

* Θα σου κατασκευάσω μιά κουνουπιέρα, να κοιμάσαι σάν ένας κύριος καθώς πρέπει και όχι να μου ξυπνάς τά μεσάνυχτα ως θρυκόλας με την παντούφλα στο χέρι και να τά θάξεις άναξιοπρεπώς με έντομα!....

Πραγματικά, όλόκληρη την άλλη μέρα ή Σουσού την διέθεσε είν την κατασκευή της κουνουπιέρας. 'Επηρε ένα μεγάλο κάμπο, τό έκρέμασε απ' τό ταβάνι, έκρέμασε παραπλευρώς δύο σεντόνια, τά έκαρτίωσε για να τά σκεπάσθ και άφινε μοναχά ένα σισιμάδα, για να μπαίνη από εκεί ό ταλαίπωρος και πολυπαθής σύζυγός της. 'Εννοείται ότι τό πράγμα αυτό δεν ήταν κουνουπιέρα. 'Ηταν ένα όκυρο που δεν μπορούσε να τό περάση όχι κουνούπι, αλλά ούτε ιεράς!

* Όταν έφτασε τό βράδυ, ό Παναγιωτάκης



Κουνουπιέρα

Δράμα ήταν εκείνη τη νύχτα ό Παναγιωτάκης. Στα «ιδιαιτερα νυκτερινά διαμερίσματα» της παντός Σουσούς, ύπνηκαν δυο ντιβάνια. Στο ένα άνεπαυτο ή πυργοδεσποίνα και στο άλλο άπλωνε τίς άριδες ό ταπεινός της σύζυγος — καθότι μιά κυρία καθώς πρέπει, ανάγκη να έχη χωριστή κρεβατοκάμαρα.

'Ενθ, λοιπόν, ή πυργοδεσποίνα του Βού θουλα έροχάλιζε στο δικό της τό ντιβάνι και διεγράφοντο έξω από τό σεντόνι οι συναρπαστικές της ώραιότητες, ό άτυχής Παναγιωτάκης όρθιος με την παντούφλα στο χέρι έκυνήγούσε τά κουνούπια. Αυτό είνονταν συχνά τώρα τό καλοκαίρι, αλλά εκείνο τό βράδυ ιδιαιτέρως τό κακό παρήγινε. 'Εξαφνα σε μιά στιγμή που ή παντούφλα έβρόντασε τρομακτικά στον τοίχο, άνεπήδησε ή Σουσού από τόν ύπνο και καθώς είδε τόν Παναγιωτάκη έξαλλον με την παντούφλα στο χέρι να κοπανάρ δεξιά - άριστερα στον τοίχο, τόν έκύτταζε κατάπληκτη:

— Παναγιωτάκη!

— Ξύπνησες;

— Προφανώς. Καί άπορώ τί κάνεις με την παντούφλα, τώρα μιά τό πρωί!

— Κυνήγας τά κουνούπια.

— 'Η Σουσού άναψες;

— Κυνήγας κουνούπια; Καί σε άνακαλύπτω σ' αύτή την στάση μέσα είν ένα σπιτί καθώς πρέπει; Καί που άκούστηκε ό σύζυγος μιάς παντός Σουσούς να κυνήγη κουνούπια επί παρουσία της και να σε όη κανείς άνθρωπος να γίνουμε ρεζίλι!

— Σώπα μωρέ ζαργάνα μου. Μιά ή ώρα τό πρωί ποιάς θα μάς όη; Καί ύστερα τί θέλεις να κάνω; Γέμισε τό σπιτί από κουνούπια άπόψε και δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Με καταράγανε τ' άτια!

Πράγματι τά κουνούπια ήταν πολλά. Καί τεράστια, καλοθερμμένα. Τρικριντήρια και τετρακριντήρια. Βεβαίως κατόπιν της έν τόνου αντίδρασεως του Παναγιωτάκη από τίς επιδρομές αυτών των σμηνών, πολλά δεν έπέστρεφαν είν τίς βάσεις των. 'Αλλά ήταν τόσο μεγάλη ή κουνουπιεραγωγή του Βούθουλα, ώστε ό άπώλειες καταντούσαν άστείες και όλο και καινούργια σμηνή επέδραμον έναντίον του σπιτιού.

— 'Εσένα δεν σε τρώνε;

— Ποσώς.

— Σε φοβούνται, θάλεπεις, 'Εμένα με ταραχάν. Πρέπει να οργανώσω άντικουνουπική άμυνα, ζαργάνα μου. Μου πρήξανε τό μούτρα, δεν θάλεπεις;

* 'Ανάγκη κουνουπιέρας! — Τι;

* Θα σου κατασκευάσω μιά κουνουπιέρα, να κοιμάσαι σάν ένας κύριος καθώς πρέπει και όχι να μου ξυπνάς τά μεσάνυχτα ως θρυκόλας με την παντούφλα στο χέρι και να τά θάξεις άναξιοπρεπώς με έντομα!....

Πραγματικά, όλόκληρη την άλλη μέρα ή Σουσού την διέθεσε είν την κατασκευή της κουνουπιέρας. 'Επηρε ένα μεγάλο κάμπο, τό έκρέμασε απ' τό ταβάνι, έκρέμασε παραπλευρώς δύο σεντόνια, τά έκαρτίωσε για να τά σκεπάσθ και άφινε μοναχά ένα σισιμάδα, για να μπαίνη από εκεί ό ταλαίπωρος και πολυπαθής σύζυγός της. 'Εννοείται ότι τό πράγμα αυτό δεν ήταν κουνουπιέρα. 'Ηταν ένα όκυρο που δεν μπορούσε να τό περάση όχι κουνούπι, αλλά ούτε ιεράς!

* Όταν έφτασε τό βράδυ, ό Παναγιωτάκης

κης τό είδε και άπόρρησε: — Τι εινε αυτό, Σουσού;

— Κουνουπιέρα.

— Καί τί θα γίνη;

— Τιποτε. Θα μής μέσα και θα κοιμάσαι χωρίς καμιά ένόχληση. Καί από τό να σε θάλεπω είν στάσεις και κινήσεις άναξιοπρεπείς την νύκτα, προτιμότερο αυτό. Παρομοία, άλλως τε, έχει όλη ή άριστοκρατία.

Καί ό μόν Παναγιωτάκης έκαρτήρισε τό πράμα ως είδος φούρνου και έδήλωσε κατηγορηματικά ότι μπορούσαν να τόν φάνε όλα τά κουνούπια του κόσμου, εκεί μέσα όμως δεν έμπαινε, γιατί δεν είχε καμιά όρεξη να θγάλη την ιλαράν.

'Η Σουσού, όμως, όσο έβλεπε την «κουνουπιέρα», τόσο γοντεψόταν.

— 'Εμένα μου άρέσει.

— Με γεία σου, με χαρά σου!

— Καί δεν επιμένω ποσώς να κοιμηθής έσύ εκεί. Είσαι λαϊκός άνθρωπος, Παναγιωτάκη και δεν νυγρίζεις από συνήθειες της άριστοκρατίας. Στην κουνουπιέρα θα κοιμηθώ εγώ.

Όταν έφτασε ή ώρα του ύπνου, ξεντύθηκε με καρά ή Σουσού και με πόζα Μαρίας 'Αντουανέττας, έμπηκε κάτω από την κουνουπιέρα.

Έκπληκτος παρακολουθούσε ό Παναγιωτάκης.

— Θα σκάσης, Σουσού!

— Λογαριασμός μου!

— Θα θγάλης ιλαρά.

— Την ιλαρά την θγάζουν λαϊκοί τύποι, όπως εσύ. Καληνύκτα.

'Επέρασε μισή ώρα και ή Σουσού άρχισε να σκάζει.

'Ανέπνεε με δυσκολία, έπνιγόνταν, έτρεχε από πάνω της ποτάμι ό ιδρώτας, ένύριζε και στριφογύριζε, ήταν άδύνατο να κλείση μάτι.

'Αλλά πεισματάρα και άξιοπρεπής όπως ήταν, δεν έννοούσε να θγή από τόν φούρνο.

— Σουσού!

— Ζαργάνα!

— Ζής, μωρή;

— 'Ανόπτε!

— 'Α, δεν κοιμήθηκες ακόμα;

— Μ' έξυπνησες, γελοία τύπε!... Καί τί ώραίά που κοιμώμουν.

Δραματική νύχτα επέρασε κάτω από την κουνουπιέρα της ή Σουσού. 'Αλλά ούτε στιγμήν έσκέφθηκε να θγή για να δώσθ όπλα στον σύζυγό της.

Τό πρωί έβγαλε πράγματι την ιλαρά... Καί ό δυστυχής Παναγιωτάκης άπορούσε:

— Καί τώρα;

— Προτιμότερο αυτό, θλάξ, παρά να συμπλέκωμαι με τά κουνούπια. 'Αλλά τί τοις που είσαι, μόνον με κουνούπια συναναστρέφεις!

Καί ό Παναγιωτάκης διδ μίαν ακόμη φοράν έμελαγχόλησε πικρά.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

'Ενας από τίς Λιένη, άφου γλέντησε μερικάς ημέρες με τίς όμορφες της 'Οστάνδης, γύρισε πάλι στο σπιτί του χωρίς να μπορεί να άπομνησθή τίς εύτυχιμένες ώρες που πέρασε.

Στόν ύπνο του, ένθ έβλεπε ένα εύχάριστο όνειρο, του ήρθε στα χείλη του τό όνομα:

— Σαρλόττα, Σαρλόττα.

'Η γυναίκα του τόν ξύπνησε και τόν ρώτησε:

— Ποιά εινε πάλι αύτή ή Σαρλόττα;

— 'Ο άνθρωπος προσπάθησε να δικαιολογήθ.

— Εινε ένα άλογο που στοιχημάτισα σ' αυτό στις κούρσες της 'Οστάνδης και μ' έκανε να χάσω έκατό φράγκα. Τό θυμάμαι ως και στον ύπνο μου.

Την άλλη μέρα, όταν γύρισε από την εργασία του θράκη τη γυναίκα του κατουσιώμενη. Στο τραπέζι ήταν ένα γράμμα με άνοιγμένο τό φάκελλο.

— Δεν σου έχω πιά χίλιες φορές, φώναζε στη γυναίκα του, να μην άνηγής τά γράμματα που μου στέλνουν όί άνθρωποι;

— Δεν σου γράφει άνθρωπος, είνε ή γυναίκα του. Σου γράφει τό άλογο από την 'Οστάνδην. 'Η Σαρλόττα...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— 'Εκείνος. — Δεσποινίς, θα σάς άγαπή άιώνιως.

— 'Εκείνη. — Καί μετά τόν γάμο μου άκόμη.

— 'Εκείνος. — Βέβαια, άν πάρете κανένα δολικό σύζυγο!

ΕΡΩΤΙΚΑ γράμματα

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Σήμερα πιά δεν εινε, άλλοιμονο, τόσο της μόδας τά έρωτικά γράμματα. 'Η μεταβολή των κοινωνικών συνθηκών ή τόσο άτόπητο και ραγδαία, έπέφερε μεταβολή και στα ζήτηματα άκόμα που άφορούν τόν έρωτα, σ' αύτά κυρίως.

Μεταφράζουμε παρακάτω άποσπάσματα μερικών παλιών μυθιστορημάτων που δείχνουν πόσο μεγάλο ρολό έπαιξαν στον έρωτα μιάς γυναίκας άλλοτε τά έρωτικά γράμματα, με τί χαρα, με τί περιγραφή συγκινησι διάδαζε μιά έρωτευμένη τό γράμμα του αγαπημένου της.

'Η Σεσίλ ντε Βολάνζ, π.κ., ή ήρωίς των «'Επικινδύνων σκέσεων», μιά νέα δεκαπέντε χρόνων που άγαπή για πρώτη φορά, περιγράφει ως εξής, σε μιά φίλη της, την έντυπωσι που της έκαναν τά φλογέρα γράμματα του υποκόμπος ντε Βαλμόν:

«... Όταν γύρισα σπιτί μου και θγήκε από τό δωμάτιό μου ή καμαριέρα μου, πήγα να πάρω την άρπα μου. 'Ανάμεσα στις χορδές θρήκα ένα γράμμα δικό του... 'Α, άν ήξερες τί μου γράφει! 'Αν' τί στιγμήν που διάβασα τό γράμμα του είμαι τόσο εύτυχιωμένη, που δεν μπορώ τίποτε άλλο να σκεφθώ. Τό διάβασα τέσσερις φορές στή σειρά και ύστερα τό έκλεισα στο σφτάρι μου. 'Από τό πολύ διάβασμα τό άποστήθισα, χωρίς να θέλω και όταν έπεσα να κοιμηθώ, δεν κατάφερα να κλείσω μάτι με τό να τόν σκεπτόμαι. Μόλις έκλεινα τά μάτια μου, μου φαινόταν πως ήταν εκεί μπροστά του και μου έλεγε ό ίδιος ό,τι προ όλίγου είκα διαβάσει στο γράμμα του. Μόνον άφου πέρασαν πολλές ώρες κατώρθωσα να κλείσω μάτι. Καί μόλις ξύπνησα ήταν ακόμη πολύ νωρίς — επήγα και ξαναπέρα τό γράμμα του για να τό ξαναδιάβω με την ησυχία μου. Τό πήρα στο κρεβάτι μου και τό γέμισα φιλιά!... Εινε κακό ίσως να φιλά έτσι κανείς ένα γράμμα, δεν μπόρεσα όμως να συγκρατήσω την έπιθυμία μου αυτή...»

Νά τώρα και άλλο σχετικό ντοκουμέντο.

'Η κυρία Μπεφγκενχάιμ, ήρωίς του μυθιστορηματος «Τό Γεράκι» διάβασε, διηγείται, τό γράμμα του αγαπημένου της όπως διαβάζουν οι γυναίκες που αγαπούν. Μια έλαφρά ξαπλωμένη, με τό μεσπο σπριγνμένο στο χέρι της, έόναζε μιά — μιά τίς κόλλες της επιστολής από τόν κόρφο της, όπου τίς είχε θάλει. 'Επινε με τά μάτια της και την ψυχή της τό δαλτηριο των φράσεων που έσταναν! 'Ανέπνεε μεθυσμένη τό έξαλλο έρωτικό πάθος του άνδρός που την έλάτρευε και ό οποίος της έγραφε λόγια που ήταν σαν μυρμήγκους λιδώνοντας λατρείας — και προσευχής.

«... Έγκριταλινμένη στη μουσική των μελωδικών φράσεων οι οποίες την έλκιναν με τόν γλυκύτερο τρόπο, θυθίζονταν όλοένα περισσότερο σε μιά τρυφερή άνειρόπολη που της έφεραν ένα άποκινωτό μούδισμα των αισθήσεων. 'Ελουζόταν στο μαγικά τους είνε και ένα χάδι. Καί όταν μιά από τίς λέξεις έκείνης που κάνουν τίς γυναίκες να συγκλονίζονται όλόκληρες, μιλούσε θαυμάσια ότή ψυχή της, έκλεινε τά μάτια της και γέροντας στή πολυθρόνα άκούμποσε στα χείλη της τό κρύο χαρτί που ώστόσο την έκαίγε. Νιώθοντας τά γράμματα του αγαπημένου της πάνω στην καρδιά, της ήταν σαν να νανούσε τό ίδιο τό χέρι του πάνω εκεί, άκούμπωντας τό γράμμα του στα χείλη της, ήταν σά να έννοιωθε τό φίλι του.

Καί τόν φώναζε με όλη τη δύναμη της ψυχής της, με όλη τη μέση και την έκλυσι των αισθήσεων της...»

• 'Ετσι αγαποθούν άλλοτε... Σήμερα;

Σήμερα, άλλοιμονο, έλειψε και ή άγνή άγάπη από τόν κόσμο!....

23^ο — "Ας μη βιαζόμαστε... Θά μιλήσουμε καμιά άλλη φορά για το ζήτημα αυτό. Άποψε δεν αισθανόμαι τον έαυτό μου τόσο καλά... —Μά τι έχετε; Είσατε χλωμή σαν νεκρή... — Δέν ξέρω... Δέν μπορώ νά σάς πώ... —Ω, ώραία της κολάσεως είσατε πάντα πολύ αλλόκοτη, πολύ μυστηριώδης. Κάποιο μυστί κ' σάς βασανίζει. Γιατί δέν μού ανοίγετε την καρδιά σας; — Η Μαρκελίνα πνιγότανε από τομα και τόν κύτταζε με απότομα αστραφύτα. — Ο Βαλόν εξαφνίστηκε. — Γιατί με κυττάετε έτσι; Μαρ κελίνα... τι έχετε; — Δέν τόν απάντησε. — Ήταν πραγματικά άναστατωμένη. — Η άποκαλύψη τού μυστικού της; — Όχι, ποτέ, πο.έ. Θά τόν έπαιρνε μαζί της στον τάφο. Ένα μόνο της σπαράξε την καρδιά. Η μοναξιά τού Μπωφόρ. Κι' η λύπη που είδε ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του η θαθειά, η άπέραντη λύπη. Γιατί νά μην μπορώ νά τού παρασταβή τήν δυστυχία του, γιατί νά μη βρισκαται στο πλευρό του στα γρηναία του; — Ο Βαλόν εξακολουθούσε νά την κυττάει αστασιζόμενος. — Είμαι δούλο, έλεπε τέλος η Μαρκελίνα, με βαρεία, λυπημένη φωνή. Πρέπει νά φύγω. — Νά φύγετε. — Ναι, πρέπει νά γυρίσω στο σπίτι. — Θέλετε νά σάς συνοδεύσω, Μαρκελίνα; — Όχι, ευχαριστώ. Προχώρησε προς τού μέρος που γινόταν ο χορός. ΟΙ καλεσμένοι τού Βαλόν ήσαν εύθυμοι και χόρευαν έξογιστα. Η Μαρκελίνα ανασήτησε με τού βλέμμα της τή Σοφία. Τήν είδε νά χορεύει με τόν Ροβέρτο Βαλόν. Πόσο είχε δικήν ο Λουδοβίκος Βαλόν νά λείπει ότι ο γιός του και η κόρη της ήσαν ένα πολύ — πολύ ταίριαστο ζευγάρι! Ο Βαλόν είχε επίσης άντικρυσει τούς δύο νέους και τούς παρακολουθούσε χαμογελλώντας. Τό όνειρό του ήσαν νά τούς δει ένωμένους με τούς δεσμούς τού γάμου. — Η Μαρκελίνα άποσύρθηκε σε μιάν ήσυχη γωνιά, κάθισε σε μιάν ψάφην πολυθρόνα και παρακολουθούσε τούς χορευτάς. Αναζήτησε με τού βλέμμα της τόν Γεράρδο και τή Σοφία, μά τά δύο παιδιά δέν φαινότουσαν πούθενά. Άν πρόσχε όμως κανείς καλύτερα θαέλεπε τού Γεράρδο νά μιλήσει πνήντα βήματα πειό πέρα απ' τή μητέρα του με τόν Πέτρο Μπωφόρ. Κι' η Σοφία δέν είχε άποχωρισθεί από τόν Ροβέρτο Βαλόν. — Δεσποινίς, τής έλεγε ο Ροβέρτος, είμαι πολύ εύτυχισμένος. — Γιατί τού λέτε αυτό; ρώτησε γελαστή η Σοφία. Σας ευχαριστεί η γιορτή, ο χορός; — Μ' ευχαριστεί η συντροφιά σας απάντησε ο Ροβέρτος. Θά ήθελα, άν ήσαν δυνατόν, νά χόρευα μαζί σας ως τού πρωί. —Ω! ζητάτε πολλά, φώναξε η Σοφία, γελώντας.Χορέψαμε αρκετά άπόψε. Πρέπει νά πάω νά δω τι γίνεται η μαμά. —Θά σάς συνοδεύσω, τής είπε ο Ροβέρτος. Βρήκαν τή Μαρκελίνα μόνη της βυθισμένη εις τούς ρεμβασμούς της. Τήν ίδια στιγμή κατέφθασε και ο Γεράρδος. — Είναε καρδός νά φύγωμε, παιδιά μου, τούς είπε η Μαρκελίνα. — Όχι, μαμά, άς μείνουμε μιάν ώρα ακόμη, τήν παρακάλεσε η Σοφία. — Ναι, κυρία Λαγκάν, αφήστε τήν δεσποινίδα Σοφία νά χαρή τήν άποψινή γιορτή, τήν παρακάλεσε κι' ο Ροβέρτος. — Ναι, ναι, πρέπει νά μείνουμε μιάν ώρα ακόμη, φώναξε κι' ο Γεράρδος. Κι' επειδή η μητέρα του δισταζε πρόσθε: — Δέν τού λέω γιατί θέλω νά χορέψω, μητέρα, αλλά μείνοντας εδώ γνωρίζω κόσμο και έξασφαλίζω πελατεία. Πρό όλιγης ώρας ήμουν με τόν κ. Μπωφόρ. Τόν γνωρίζεις μητέρα; — Η Μαρκελίνα κούνησε λυπημένη

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ χαμένη η τύχη... που έλπιζε πως θά σάς είχαμε εδώ ως τις πρωινές σχεδόν ώρες. Θά σάς συνοδεύσω ώστόσο λιγάκι. Η Μαρκελίνα προχώρησε μπροστά με τού Γεράρδο. Ο Ροβέρτος κι' η Σοφία είχαν μείνει πίσω. — Δεσποινίς, τής έλεγε ο Ροβέρτος, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα. — Και γιατί; άπόρησε η Σοφία. — Γιατί είχα τή μεγάλη ευχαρίστηση, τή μεγάλη εύτυχία νά σάς γνωρίσω. Δέν τού θέλετε νά μείνουμε φίλοι, δεσποινίς; Θά γίνω και φίλος τού αδελφού σας, θά έρχομαι συχνά στο σπίτι σας και θά σάς βλέπω. — Ο Ροβέρτος έτρεξε άμέσως κατόπιν νά φωνάξει τού άμάρτι που θά μετέφερε τήν κ. Λαγκάν σπίτι της. Χαϊρετώντας τή Σοφία τής έρριξε ένα από τά βλέμματα έκείνα που μένουν αλημονήτα σ' όλη τή ζωή των γυναικών. Τ' άμάρτι έκίνησε. Η ώρα ήταν περασμένη. Μόνον όταν βγήκαν από τού δάσος και κύτταξε η Μαρκελίνα τ' άσπέρια, τού άντελήθη αυτό. — Δέν θ' άργήση νά ξεμερώση, είπε. Άποτε, καθώς βλέπετε, τήν χαριχάκε άρκετά τήν άποψινή βραδυά. Άντί νά τής απαντήσει η Σοφία, τήν άγκάλιασε και τή φίλησε. Σ' όλο τού διάστημα τού δρόμου δέν έλλαξαν παρά λίγες φράσεις. Ήσαν κι' οι τρεις βυθισμένοι στίς σκέψεις τους. Ο Γεράρδος συλλογιζόταν τής καινούργιες του γνωριμίες και τή νέα του πελατεία. Η σκέψη της Σοφίας πετούσε στο Ροβέρτο. Τι καλός πού ήταν μαζί της!... Πόσο τρυφερά τής μιλούσε!... Ναι, αισθανόταν κι' αυτή τήν ανάγκη νά τόν βλέπει πλέον πιο συχνά. Τά δύο παιδιά ήσαν εύτυχισμένα. Μόνον η καρδιά της Μαρκελίνας ήταν βαρεία. Συλλογιζόταν πως ο χορός αυτός, στον οποίο είχε πάει έπειτα από τόν τόναν έτών άπομάκρυνον απ' τόν κόσμο, θά είχε κοίρατα άποτελέσματα στη ζωή της και στη ζωή των παιδιών της. Ναι, δέν υπήρχε άμφιβολία. Ήταν ένα

— ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ... — Μέχρι τού 17ου αιώνας όλοι οι άνθρωποι πίστευαν ότι τού αίμα μένει στάσιμο και δέν κυκλοφορεί; — Άπό όλα τά χορτοφάγα ζώα τού μικρότερο σχετικώς στομάχι έχει τού άλογο; — Οι κωφάλοιοι σπανίως παθαίνουν από ναυτίαι; — Κάθε δευτερόλεπτο πεθαίνει στον κόσμο ένας άνθρωπος; — Στίς Ίνδιες υπάρχουν ένα πουλί όνομαζόμενο «μπάγια», τού όποιο συννηθίζει νά... φωταγωγή τή φωλιά του; Καρφώνει δηλαδή γύρω απ' αυτήν επάνω σ' άγκάλια μερικές πυγολαμπίδες και έτσι η φωλιά του μοιάζει τήν νύχτα με πολύφωτο; — Οι μέλισσες έχουν δύο στομάχια; — Ο Αυτοκράτωρ φραγκόκος Ίωσήφ τής Αυστρίας είχε δεκαπέντε θαφτιστικά όνόματα; — Η κουφαμάρα προέρχεται συνήθως από παθήσεις τής μήτης και τού λάρυγγος; — Τό μέσον με τού όποιο μεταδίδεται συννηθέστατα η χολέρα, είναι τού μολυσμένο πόσιμο νερό; — Τά καθούρια έχουν δύο μύτες και όχι μιάν, όπως όλα τά ζώα; — Τά πουλιά, όταν θέλουν νά άπαλλαγούν από ώρισμένα έντομα που τά ένοχλούν κυλιούνται μέσα...στη σκόνη; — Οι φυσιογνωμιοί διατείνονται ότι τά λεπτά και γωνιώδη αυτιά δείχνουν κακό και σκληρό χαρακτήρα; — Τό γάλα νά νά ώρελήσει πρέπει νά μην πίνεται πολύ διαστικά, αλλά ένα ποτήρι μέσα σε τρία τουλάχιστον λεπτά; — Η μουσική έξασκεί μεγάλην επίδραση στην κυκλοφορία τού αίματος; — Τό κάπσιο προφθαλασεί από τή χολέρα τά μικρόβια τής όποίας καταστρέφονται από τή νικητίνη; — Στην Όλλανδία, τά παιδιά που έχουν περισσότερα τού ένός θαφτιστικά όνόματα φορολογούνται; — Πρέπει νά άποφύγετε νά βάζετε επάνω στο πιάνο σας θιόλια, βάζα, κομφοτεχνήματα κλπ., γιατί έλαττώνουν τήν ήχητική τού όργάνου; — Στην Κίνα τά μικρά, όσάκις η μητέρα τους δέν έχει γάλα τρέφονται άποκλειστικά με πουρέ από κουκιά; — Τά περιφημότερα λουτρά τής ιστορίας ήσαν τά ρωμαϊκά;

παιγνίδι στα χέρια της Μοίρας. Ήρθε νά ζήσει στο Κρέιλ κι' έδωσε εδώ έγκατεστημένους τούς γνωρίμους, όλους εκείνους που είχαν παίξει άγαθά ή όλέθριο ρόλο στη ζωή της. Εδώ ο Βαλόν, εδώ ο Μπωφόρ, εδώ ο Νταγκέρ, ο άπαισιος Νταγκέρ, ο καταστροφικός της, ή άφορμή όλης της τής δυστυχίας. — Όπως έγραψαμε στο πρώτο μας κεφάλαιο, ο Ζάν Νταγκέρ και ο Πέτρος Μπωφόρ ήσαν φίλοι από τήν εποχή που φοιτούσαν μαζί στο σχολείο. Ο Νταγκέρ είχε μείνει άγαμος και έμεινε στο Μοριενβάλ άρκετά χρόνια μετά τήν έξαφάνισή της Μαρκελίνας. Κατόπιν πούλησε τού κτήμα που είχε αντί έκάτο πνήντα χιλιάδων φράγκων και με τού ποσόν αυτό στη τόσητη έφυγε για τού Παρίσι, προς έρευνα τύχης. Μά δέν ήταν από τούς ανθρώπους που προκόβουν εύκολα. Στο Παρίσι άρχισε νά ζή σπάταλα. Τά χρήματα του λιγότευαν σιγά-σιγά. Έέλεπε τήν καταστροφή νά πλησιάζη και καταλαμβάνετο από λύσσα. Έσφιγγε τότε τις γροθιές του, έτρίβε τά δόντια του και μολογούσε: —Θά έκλεβα, θά σκότωνα ακόμη για νά γίνω πλούσιος. Δέν πιστεύω σε τίποτε παρά στην άπλωση. Με τόν Μπωφόρ συναντήθηκε πάλι μετά τήν έξαφάνισή της Μαρκελίνας και κατάρθωσε νά ξαναθερμάνη τή παλιά τους φιλία, μιλώντας του για τή χαμένη του γυναίκα. Ο Μπωφόρ με πληγωμένη όπως ήταν τήν καρδιά, ευριοκε κάποιον εοχαρίστησι στη συντροφιά του. Γιονηρός, καταχθόνιος όπως ήταν ο καταστροφικός της Ζακελίνας, δέν άργησε νά γίνη πολύ συμπάσης στον Μπωφόρ. Τού μιλούσε συχνά για τή χαμένη γυναίκα του ο άθλιος και τόν παρηγορούσε!... — Έτσι, όταν νόμισε ότι ήταν πιά καρδός, ο Ζάν πρότεσε στον Μπωφόρ νά τόν πάρη συνέταιρο στην έπιχειρησι των μεταλλουργιών τού Κρέιλ. Τού έμεναν άκόμη μερικά χρήματα. Ο Μπωφόρ καλοδόχος όπως ήταν δέχθηκε τήν πρότασή του. Στην αρχή η έπιχειρησις πηγαίνε καλά. Συνέχη όμως κατόπιν νά ύστουστον σημαντικές ζημιές. Τό χρηματικόν ποσόν που είχε καταθέσει ο Ζάν χάθηκε. Άστοςσο και στην περιστασία αυτή ο Μπωφόρ φάνηκε γυναικάς. Κράτησε τόν φίλο του στην έπιχειρησι. Άλλά και πάλι έπειτα από καιρό ότσο η νέες ζημιές η έπιχειρησις. Και τότε ο Μπωφόρ δήλωσε στον Ζάν ότι έπρεπε πλέον ν' άποχωρήση. Έέκενος έξηγέρθη. Όλη του η κακία, όλη του η μοχθηρία άστραψαν στα μάτια του. —Με διώχνεις; ρώτησε. — Δέν σε διώχνω φίλε μου, τού απάντησε ο Μπωφόρ. Η έπιχειρησις δέν πηγαίνει καλά και βέβαια νά σε προφθαλίσω από τήν οικονομική καταστροφή... — Άρσέ με νά σκεφθώ λίγες μέρες, τόν παρακάλεσε ο Ζάν. Ο Μπωφόρ δέν έφερε αντίρρηση. — Έτσι είχαν τά πράγματα, όταν έφτασε κι' έγκατεστάθη στο Κρέιλ η Μαρκελίνα με τά παιδιά της. Έίχαν περάσει κάμποσες ημέρες μετά τόν χορό που είχε δώσει ο Βαλόν, όταν ένα μεσημέρι ο Γεράρδος έλαβε ένα έπιστολή. —Ποιός σου γράφει; ρώτησε η μητέρα του. — Ο Γεράρδος άνοιξε τόν φάκελλο και διάβασε: «Φίλε κ. Λαγκάν

Σας παρακαλώ νά θυμηθήτε τήν παρακάτω πού σάς έκαμα πρό ήμερών κατά τήν έορτή τού φιλάτου μου Βαλόν και νά έρθετε νά με έπισκεφθήτε. Θά εύχαριστήσω πολύ νά τέρψω λίγες ώρες μαζί σας. Άκόμη θέλω νά μ' έξετασέτε και νά μού πητε ειλικρινώς τή γνώμη σας για τήν όυσία μου γιατί δέν νοιώθω τόν έαυτό μου και τόσο καλά τόν τελευταίο καιρό. Με άγάπη κι' έκτίμησι Πέτρος Μπωφόρ» ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια,

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ Η ΖΕΛΦΑ ΚΑΙ Η ΒΑΛΛΑ — Η αντίζηλεια των συζύγων τού 'Ιακώβ. — Δυό τυχερές καμαριέρες. — Όταν οι γυναίκες δέν κάνουν παιδιά. — Μία χαριτωμένη οικογένεια. — Ο πόνος της μητρότητας. — Τό στερνοπούλι. — 'Ιακώβ — ίκέτευε η Λεία — έλα κι' από μένα, και θ' άποκτήσεις κι' άλλα παιδιά! — Ο άντρας της φάνηκε ένδοτικός, άν και δέν φανταζότανε περί τίνος πρόκειται. Όταν η γυναίκα του τού παρουσίασε τή Ζελφά, πάλι δέν κακοχάριστηκε. Έεκαμε και μ' αυτήν στη σειρά δύο παιδιά. Έτσι με τόν καιρό, ξαναβρήκε και η Λεία τή γονιμότητά της και έτεκνε ποίπες πάλι άλλες δυό φορές κι' αυτή. Η Ραχήλ πιά ήταν άπαρηγόρητη. Κ' επειδή στον κόσμο δέν γίνονται παρά θαύματα, μιάν μέρα θέλησε και η Ραχήλ νά κάμει παιδί κι' έκαμε! — Μ' αυτόν τόν τρόπο όχι μονάχα έμειναν ικανοποιημένες κι' οι δύο αδελφές, αλλά και οι δύο καμαριέρες βρήκαν τήν τυχή τους, αφού ο 'Ιακώβ δέν ξεχώριζε σε προτιμήσεις καμιά από τις τέσσερες γυναίκες του. Τίς περιποιόταν όλες σε δώρα και σε χάδια με άπόλυτη ισοπτία, και λάτρευε τά παλληκάρια του που μεγάλωναν, συσπειρωμένα καθένα στη δική

Τό βιβλίο τής καρδιάς ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ (Άπό «τό βιβλίο τού Έρωτος» τής Έλινορ Γκλύν) — Άς επανέλθουμε σήμερα στο ζήτημα τού έρωτος, στο αίώνιο αυτό ζήτημα, για τού όποιο ποτέ δέν θά έχουν λεχθεί άρκετά. Ύπάρχουν νέοι, οι όποιοι πιστεύουν ότι τού πάν για μιάν έρωτική κατακτησι είναι ο όικτος. Ο όικτος τόν όποιον θά έμπνεύσουν σε μιάν γυναίκα! Και όμως, καθώς σας είπα ήδη, ο έρωας δέν κερδίζεται με κλάφες και κρεμασμένα μούτρα. Σήμερα μάλιστα ζούμε σε μιάν εποχή που ο έρωτας έχει άφηνιάσει και άναζητεί παντού τού γέλιο, τή χαρά, τήν ύγεια. Παρατηρήσατε τί γίνεται παντού; Τά κορίτσια έχουν σχεδόν παραφρονήσει! Τόν φίλο τους ή τόν άσυνό τούς τόν θέλουν ήρακλέα. Άλλοίμονο! Λησμονούν οι δεσποινίδες αυτές ότι πάνν από τά γερά υπράτσα και υπέροχα. Τά άξια έχει στο κάτω-κάτω τής γραφιάς ένας ταύρος! Άνθρωποι με πνεύμα όμως, άνθρωποι με πάρεχουν πολλοί. Άνθρωποι με πνεύμα όμως, άνθρωποι με ψυχή, με έξαιρετική μόρφωσι δέν βρίσκονται εύκολα.

Κάποιος διάσημος κατακτητής έγραφε κάποτε ότι δέν υπάρχουν γυναίκες ικανές ν' άντισταθούν στις έρωτικές έφοδους ένός άνδρός. Μεγάλος λόγος αλήθεια. Γιατί ξερούμε πολλές γυναίκες που σάθηκαν πιστές στο σύντροφό τής ζωής των έφ' όρου ζωής. Κάθε κανών έχει όμως και τις έξαιρέσεις του. Και πριν μιλήσωμε γι' αυτές άς χωρίσωμε τις γυναίκες σε δυό κατηγορίες, στις έλεύθερες και στις παντρεμένες. Η έλεύθερη γυναίκα, ή νέα δέν είναι άπόρητη. Και εδω όμως υπάρχουν δυό κατηγορίες. Η εύκολη και η δύσκολη. Εύτυχως όμως υπάρχει και η κατηγορία των κοριτσιών που έχουν άνατραφή με έξαιρετική προσοχή και συνέσει. Τά κορίτσια αυτά γνωρίζουν νά συγκρατούν τόν έαυτό τους, νά καταπνίγουν τις πρόωρες έπιθυμίες τους και νά δίνουν άλλη κατεύθυνσι στους έρωτικούς πόθους των. Τό φρούριο στην περίπτωση αυτή δέν παίρνεται εύκολα.

του μάννα, κι' όλα μαζί γύρω από τόν πατέρα τους. Εύτυχισμένος άνθρωπος ο 'Ιακώβ τή χαριτωμένη του οικογένεια. Γιατί όπως αυξαναν τά παιδιά του, αυξαναν και τά κοπάδια του. Και κάθε μιάν από τις γυναίκες του είχε και τή χάρη της. Άφωσιμένη μητέρα η Λεία, άνάτροφε τ' άγόρια της σε τρόπο που γίνονταν υπόδειγμα και στις αντίζηλούς της και προκαλούσε άνάμεσά τους τήν έμφιλια για τήν καλή άνάπτυξη των παιδιών. Έρωτευμένη πάντα καθώς πρώτα, η Ραχήλ, έβρισκε σ' αυτή τή τήν πολυγαμία, τήν πιό άνακουφιστική διεξόδο για τήν πρωτινή ζήλεια της. Και η Ζελφά και η Βάλλα, κατενθουσιασμένες ότι σιγά — σιγά έγιναν ισοτίμες με τις κυράδες τους, έθαζαν όλα τους τά δυνατό νά φανούν άντάξιες στην καινούργια θεία τους. Ο 'Ιακώβ, πάλι, μη έχοντας ανάγκη νά τρέχει σε παλλακίδες, όπως οι άλλοι, συγκεντρωνόταν στη δουλειά του και στο σπίτι του, κι' είχε και πολύτιμες βοηθούς νά τού κυττάζουν με ζήλο κ' ένδιαφέρον τά άμέτρητα γιοδοβότατα, στο κουρεμα, στο άρμεγμα, στο πότισμα, στο μάντρισμα, στη βοσκή. — Η τεκνοποιία είχε σταματήσει πιά, όταν ξαφνικά φάνηκε νάχει και δεύτερο παιδί στην κοιλιά της, η καθυστερημένη και πολυαναπημένη Ραχήλ. Ένα στερνοπούλι άγοράκι έφερε στον κόσμο, τόν Βενιαμίν, και στη γέννα υπέφερε τρομερά, γιατί ήταν προχωρημένη κι' η ηλικία της. Ο 'Ιακώβ άνπούχθηκε γι' αυτήν. Άλλά εκείνη τόν καθυποχάσε. — Έννοια σου, 'Ιακώβ, θά γάπη μου, θά είναι άγόρι, θά τού ιδείς! — Αυτές ήταν οι τελευταίες λέξεις τής άγωνίας της, γιατί άμείως μετά τή γέννα πέθανε! Τήν είχε φάει ο άκοίμητος καμιάς που τή βασάνιζε από τήν αρχή, νά κάμει κι' αυτή παιδιά στον άντρα της... ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ατά γράφει ο Δρ Φρίτς, κατόπιν πολυετούς παρακολουθήσεως των μελισσών τού μελισσών φείου τού. — Τό πιάνο καταστρέφεται όταν εδρίσκονται κοντά στη σόμπα ή στο καλοριφέρ. Έξ Ισού τού βλαπτει και τού κρύο που μπαίνει από τά άνοιχτά παράθυρα, κατά τού συνηθισμένου τού σπιτιού. Πρέπει λοιπόν νά τού βάζη η νοικοκυρία στην κατάλληλη θέση, όπως ώστε νά εινε προφυλαγμένο από τις έξωτερικές άστες έπιβράσεις. — Τό καλό βοδινό κρέας πρέπει νά έχει ζυμωό κόκκινο χρώμα, σφιγμένη σάρκα και λίπος άθρονο και μοιρασμένο κανονικά. Τά καλύτερα κομμάτια είναι τού φιλέτο και τού κόπρινα φιλέτο. — Τά χρωμαμένα κάδρα καθαρίζουν με μιάν μαλακή βούρτσια βουτηγμένη σε μίγμα δυό ασπράδιών σιγού ή χτυπημένων και μιάς κουτάλας όξος Λαγκάρας.

Ο ΧΟΡΟΣ — Τών μελισσών Πώς συνεννοούνται οι μέλισσες. — Όταν πετούν έντελεκτό μέλι. — Ο περίεργος χορός των. — Οι πολυτελείς παρατηρήσεις τού Γερμανού δόκτορος Φρίτς. Η σημασία τού χορού των μελισσών κτλ. κτλ. — Ο έντομολόγος Κάρλ Φρίτς από τού Μόναχο, άνεκόνωσε τ.α. τα τελευταία, ότι άνακάλυψε τόν παράξενο όσο και πρωτότυπο τρόπο με τόν όποιον συνεννοούνται οι μέλισσες μεταξύ των. Έτσι οι μέλισσες εργάτιδες, οι όποιες γυρίζουν στην κυψέλη τους με μιάν μεγάλη προμήθεια μελιού, άρχίζουν νά κινούν κατά τέτοιον τρόπο τά πόδια τους, σά νά χορεύουν. Η μέλισσα στριφογυρίζει επίσης κάμποσα λεπτά γύρω από τόν έαυτό της, ποτέ δε, για καί ποτέ άριστερά. Μόλις άντλησθούν τήν σπύρη, φέ τους νά χορεύουν, οι άλλες εργάτιδες τήν περιτηρυρίζουν και με τις μικροσκοπικές των προόδους κινείσαι ρουφούν λίγο από τού νέκταρ που έχει προμηθευθεί η εργάτιδα μέλισσα για νά τού δοκιμάσουν. Άστερα άπ' αυτό, οι εργάτιδες πετούν προς τόν κάμα, πο όπου άφου προμηθευθούν κι' αυτές τήν «πρώτη ύλη» από τήν όποία θά κατασκευάσουν άργότερα τού άρωματισμένο μέλι τους, γυρίζουν στην κυψέλη τους κι' άρχίζουν κι' αυτές νά χορεύουν και νά στριφογυρίζουν. Άν όμως έχουν κάνει προμήθεια γύρεως άπ' άνθη κι' όχι από φυτά, τριφύλλη ή θυμάρι τότε αντί νά στριφογυρίζουν, έκτελούν στην αρχή δυό ημικύκλια κι' ύστερα κουνώντας ρυθμικά τά πόδια τους, πλησιάζουν προς τις άλλες μελισσες που έχουν μαζευτεί τριγύρω τους εν τώ μεταξύ και τής δίνουν νά γευθώ από τήν γύρη που έχουν προμηθευθεί. Άσού ένκόμουν τήν ποσότητα της γύρεως, οι μέλισσες πετούν προς τόν γειτονικό κήπο ή στο λειβάδι, και προμηθεύονται μεγάλες ποσότητες. Η άνακάλυψις αυτού τού πρωτότυπου συνεννοήσεως μεταξύ των μελισσών όφείλεται — όπως είπαμε — στον Δρα Φρίτς. Έπίσης ο Δρ Φρίτς διαπίστωσε έξ άλλου ότι ο ρυθμός τού χορού των μελισσών έξαρτάται από τήν ποσότητα και τήν περιεκτικότητα σε ζάχαρη της γύρεως. Οι μέλισσες που έχουν άνακαλύψει λουλούδια που περιέχουν έκλεκτό μέλι χορεύουν με γοργότερο ρυθμό. Μ' αυτόν τόν τρόπο ειδοποιούν τις συντροφίσις των νά πάνε κι' αυτές στον ίδιον άνθωδο. Όταν, αντίθετως η γύρη ή τού μέλι είναι κακής ποιότητας, τότε οι μέλισσες όταν γυρίζουν στη κυψέλη τους εινε κακόκεφες και δέν χορεύουν καθόλου. — Ατά γράφει ο Δρ Φρίτς, κατόπιν πολυετούς παρακολουθήσεως των μελισσών τού μελισσών φείου τού.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ — Οι πορσελάντες λεκάνες των νιπτήρων και των άποχωρητήριών, όταν έχουν λερώσει πολύ, καθαρίζουν με σπύρη τού άλάτος. Βάζετε τού όξύ σε ένα ποτήρι, βουτάτε μέσα ένα κουρέλι δεμένο στην άρη ένός ξύλου, τρίβετε τήν λεκάνη και τήν ξεπλένετε με άσθονο νερό. — Τό πιάνο καταστρέφεται όταν εδρίσκονται κοντά στη σόμπα ή στο καλοριφέρ. Έξ Ισού τού βλαπτει και τού κρύο που μπαίνει από τά άνοιχτά παράθυρα, κατά τού συνηθισμένου τού σπιτιού. Πρέπει λοιπόν νά τού βάζη η νοικοκυρία στην κατάλληλη θέση, όπως ώστε νά εινε προφυλαγμένο από τις έξωτερικές άστες έπιβράσεις. — Τό καλό βοδινό κρέας πρέπει νά έχει ζυμωό κόκκινο χρώμα, σφιγμένη σάρκα και λίπος άθρονο και μοιρασμένο κανονικά. Τά καλύτερα κομμάτια είναι τού φιλέτο και τού κόπρινα φιλέτο. — Τά χρωμαμένα κάδρα καθαρίζουν με μιάν μαλακή βούρτσια βουτηγμένη σε μίγμα δυό ασπράδιών σιγού ή χτυπημένων και μιάς κουτάλας όξος Λαγκάρας.



10^ο Θυμήθηκε όλες τις λεπτομέρειες αυτής της πορείας. Κάνα δυο φορές είχε βρεθεί κοντά στον 'Αλβίνο Μοραλές. Αυτός την πρώτη φορά τούρριζε μια έχθρη κι ματιά. Τη δεύτερη φορά όμως του μίλησε σαν να μην είχε συμβεί τίποτε. Μόνο που η φωνή του ακουγόταν λιγάκι άφυσικη. Πάντως ο Μοραλές φαινόταν πως είχε πάρει την απόφαση. Και τι άλλο θα μπορούσε να κάνει; Γιατί λοιπόν να είναι έτσι σφιγμένη η καρδιά του;

Όταν έδωσε το τραγούδι και τα παλλκάρια έδειραν πιά αποσταμένα να κοιμούνται, κοιμήθηκε και ο Ραμόν. Μά και στον ύπνο του, είδε πάλι την Περίλια κλωμή, θλιμμένη. Είπε και τη μητέρα του να τον κυτάξει φοβισμένη και του μάνηκε πως άκουσε τη γλυκειά, αγαπημένη της φωνή να του ψιθυρίζει:

— Πρόσεχε!

Ξύπνησε τρομαγμένος. Κόντευε να χαράζει. Τα παλλκάρια σηκώνονταν κιόλας. Βγήκε και ο Ραμόν από την καλύβα. Ό αέρας ήταν ψυχρός, τσουχτερός, ο' αυτό το ύψος. Γύρω, φως έκτυφλωτικό. Ο' χιονισμένες κορφές, άστραποβολούσαν. 'Η πλάση γιόρταζε, θαρρείς.

Τα παλλκάρια σηκώνονταν κιόλας. Βγήκε και ο Ραμόν από την καλύβα. Ό αέρας ήταν ψυχρός, τσουχτερός, ο' αυτό το ύψος. Γύρω, φως έκτυφλωτικό. Ο' χιονισμένες κορφές, άστραποβολούσαν. 'Η πλάση γιόρταζε, θαρρείς.

— "Ω, κουταμάρες! ψιθύρισε ο Ραμόν μοναχός του. 'Η νύχτα σφίγγει την καρδιά, φέρνει τρόμους και κακά προαισθήματα. Μά η αύγη τ'α σκορπίζει όλα.

Ξεκίνησαν με τραγούδια κυνηγητικά, με έλαφριές καρδιές. 'Αρχισαν να λένε ιστορίες άστείες, για να περνάνε την ώρα τους. 'Ο Ραμόν γελούσε πιο πολύ από όλους.

— "Ανέθηκαν ως ένα σημείο το βουνό, έπειτα άρχισαν να κόβουν κορδέλλες κατηφορικές. Και σε μία στιγμή, σε κάποια στροφή, μπροστά τους απλώθηκε μια άπεραντη προσιγόμαυρη έκταση.

— 'Η ζούγκλα!

ΜΙΑ ΘΗΛΕΙΑ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

— Νά το! Νά το! 'Από δω! Θα ξεφύγι!

Θρενισμένα τα άγρια άλογα, έτρεχαν σηκώνοντας πίσω τους σύννεφο τ' σκοινι. 'Από όπου και να πήγαιναν όμως, συναντούσαν μπροστά τους καβαλλάρηδες και οκονιένες θηλιές που πετούσαν στον αέρα. Σάστισαν, έδναξαν πνέθυμες κρουγές, όποια κάποια θηλιά περνούσε στο λαιμό τους. Τρελλά από φόβο χτυπιόνταν κάμποση ώρα, μα γρήγορα τα κύκλωναν ο' κυνηγοί, και τάδεσαν. Τότε τα ζώα έμεναν σαν παραλυμένα και ανατριχιάζαν σύγκορμα. 'Η σκαθιά τους άφαιρούσε λές τη δύναμη.

'Η οκονιένια θηλιά που κρατούσε ο Ραμόν στα χέρια του, το λάσσο, όπως τ'ονόμαζαν, θριοκόταν όλα την ώρα στον αέρα. Τό άλογό του έδναζε άφρους από το στόμα του. Τα μάτια του παλλκαριού πετούσαν οπίθεσ. Στόν πυρετό του κυνηγού τα ξεκινούσε όλα, και την αγαπημένη του ακόμα και τους φόβους του και τα κακά προαισθήματα της νύχτας.

— Ραμόν, άκουσε έξαφρα έναν από τους καβαλλάρηδες να τον φωνάζει. Τρέχα από κει!

Σπηρουνίσσε ο Ραμόν τ'ά άλόνό του και

έτρεξε προς τήν διεύθυνση που τούδειχνε ο συνάδελφός του.

Τόν έλεγαν Γκιζέππε θάλνι αυτό τον νέο. 'Ήταν κλωμός, αδύνατος, σαν κακεκτικός. Και όμως είχε και δύναμη και σβαλτσούν.

'Ακολουθούσε και αυτός με καλπασμό το Ραμόν. Πραγματικά ένα άγριο άλογο παρουσιάσθηκε μπροστά τους. 'Ήταν ένα ζώο εξαιρετικά όμορφο, όπως φαινόταν, κατάμαυρο, μεγαλόσωμο.

— Τό νού σου, φώναζε ο Γκιζέππε. Κύταζε τ'ι σπουδαίο ζώο που είναι. 'Α, πρόσεχε! Θα μάς ξεφύγι το άτιμο!

'Αρχισε το τρελλό κυνηγητό. Τό ζώο σάστιζε, πήγαινε κάθε τόσο να πέση μέσα στις θηλιές που πετούσαν στον αέρα και τ'ο κυνηγούσαν, μά πάλι ξέφευγε. Σε μία στιγμή πλθε τόσο κοντά τ'ο Ραμόν, που κόντεψε να τον γκρεμίση από τ'ό άλογό του. Τού πέταξε ο Ραμόν τ'η θηλεια.

— Τόπισσα! φώναζε θριαμβευτικά. Μά δε πρόφτασε να τελειώση καλά — καλά τ'η λέξι του και ένοιωσε μία θηλιά στο δικό του λαιμό.

— Τί κάνεις; φώναζε στο Γκιζέππε. Με πέρασες έμένα για άλογο;

Γελούσε, γιατί νόμιζε θέβαια πως ο συνάδελφός του τ'ο είχε κάνει αυτό από άδεξιότητα. Μά, τήν άλλη στιγμή, μία θλαστήμια ξέφυγε από τα κείλη του. Παρά να άφηση άμέσως τ'ο σκοινί, όπως θάρπρεπε, ο Γκιζέππε τ'ο κρατούσε σφικτά, τ'ο τραβούσε.

Κρατήθηκε μία στιγμή στο άλογό του ο Ραμόν, έπειτα έκασε την ισορροπία και έπεσε δαρυς στο κλώμα. Τα μάτια του σκοτεινίσαν. Χτύπησε στο κεφάλι, αυτό μόνον πρόσθασε να καταλάβει. Και σαν σε όνειρο, είδε τ'ο Γκιζέππε να τον ζυγώνει. Τα μάτια του άνοιξαν υπέρμετρα, με φρίκη. Τί κρατούσε ο Γκιζέππε στο χέρι του; Δέν ήταν μαχαίρι αυτό που άστραψε; Γιατί κρατούσε τ'ο μαχαίρι στο χέρι τ'ο συνάδελφός του;

'Αλλο τίποτε δέν μπόρεσε να σκεφθί και τα μάτια του έκλεισαν ζαλισμένα. Κατόπιν — είχαν περάσει στιγμές ή ώρες, δέν ήξερε να ήπ — είδε δυό — τρία παλλκάρια, ακυμμένα επάνω του. 'Οχι, δέν είχαν περάσει ώρες, γιατί άκουσε ένα διάλογο από πάνω από τ'ο κεφάλι του.

— Τί έπαθε, Γκιζέππε; Τί έπαθε ο Ραμόν;

Και ο Γκιζέππε άποκρίθηκε με φωνή μουντή, σιγανή:

— Νά... Δέν ξέρω πως τ'παθα. Τόν έπιασα με τ'η θηλιά, τόν έροίξα.

— Και τ'ο μαχαίρι, τί τ'ό θέλεις; άκουσε μία παραξενεμένη φωνή που ρωτούσε.

— Τ'ο μαχαίρι; άποκρίθηκε τρουλίζοντας ο Γκιζέππε. Μά πως θάκοδα τ'η θηλιά από τ'ο λαιμό του; Τόν είδα που πνιγόταν.

Τού ξεσφίξαν τ'η θηλιά. Μπόρεσε ν' άνασάνη. Έκανε να σηκωθεί, μά ζαλιζόταν.

— "Ε, πως είσαι, Ραμόν; ρώτησαν τα παλλκάρια με ένδιαφέρον.

— Κάτι έπαθε τ'ο κεφάλι μου, άποκρίθηκε αυτός, και έφερε τ'ο χέρι του πίσω, στο κρανίο του.

'Ακούστε - 'Ακούστε

... 'Εχει εξακριβωθεί ότι οι γυναίκες θάβουν περισσότερο όνειρα από τους άντρες. Τήν ιδιότητα αυτή τη μνημονεύουν και οι άρχαιοι συγγραφείς.

... 'Αμα φαινόταν κανείς ένα λάχανο (κράμβη) δίπλα σ' ένα κλῆμα, τ'ο κλῆμα ή έπεκτεινέται προς τήν αντίθετη διεύθυνση ή ξεραίνεται.

... Κατά τόν δόκτορα Μπλαϊν, τ'ο τη λέφωμο έχει επιδιδωθ άποτέλεσματα επί τής άκοφής, τήν όποιαν εξάσθενει. Και άλλοι γιατροί επιβεβαιώνουν τήν γνώμη αυτή.

... Τό πρώτο μονόκλ τ'ο φόρεσε ο Νέρων. 'Επειδή ήταν μωψός, φορούσε σ' άριστερό μάτι ένα ομοιόμοιο κολό, που ήταν ακριβώς σαν τα σημερινά μονόκλ.

... Μέρκις τού τέλους τού 15ου αιώνος εξακολουθούσαν να τρώνε με τ'ο δάχτυλα. Πηρούνια δέν υπήρχαν ούτε στα βασιλικά γεύματα.

... Τήν παλιά εποχή ο Σπέτσος έκαλούσαν Τυρόντος, Πιτυούσα ή Σούλουσα.

... 'Ο Γερμανός φυσιοδίφης Κάρ 'Εξ ανακάλυψε ότι οι άσπάλακες (τυφλοπόντικ) προσανατολίζονται καλύτερα απ' όλα τα άλλα μη τυφλά ζώα.

... Οι άρχαιοι Σκύθαι μεταχειριζόντουσαν τα κρανία τών έχθρών τους ως πατήρια, πριονίζοντάς τα στο μέρος τών φρυδιών!...

Τό δάχτυλό του δάφθηκε κόκκινο.

— Είνε πληγωμένος, είπαν τ'α παιδιά και τόν άνασκήσαν. Οι φωνές τους άκούσθηκαν άγριες μόνες:

— Βλάκα... Τί πήγες να κάνης; Λίγο άκόμα και θά τόν σκότωνες!

Ζαλισμένος καθώς ήταν, ένω τούδεσαν τήν πληγή, ο Ραμόν κυτάζε τόν Γκιζέππε, σαν να τόν έδλεπε για πρώτη φορά.

'Ήταν πιο κλωμός, από άλλες φορές, ο κακεκτικός νέος. Τα μάτια του είχαν μία άνισηση, θασανισμένη έκφραση, και τ'α χείλη του σιγότεραν.

— Δέν τώκανα επίτηδες, άποκρινόταν σαστισμένος. Σας άρκίζομαι πως δέν τώκανα επίτηδες.

— Και τώρα; είπε ο Ραμόν μ' ένα άχνό χαμόγελο, τί θά με κάνετε έμένα;

— Τί τρέχει; άκούστηκε έξαφρα ή φωνή τού Μοραλές, θραχνή, γεμάτη άγηνία.

Τούρριζε ο Γκιζέππε μία ματιά γεμάτη άπελπισία και άποκρίθηκε τρουλίζοντας.

— Παρά λίγο να τόν σκότωσω.

— Ζή; ρώτησε ο Μοραλές.

'Ο Ραμόν άνασκηδθηκε. Αυτή ή έρώτησι γρήγορη και γεμάτη άγηνία, τόν έκανε να ανατριχιάση.

— Δέν κατάφερε να με σκώσω, Μοραλές 'Αλβίνο, φώναζε γρήγορα και αυτός, κυτάζοντας τόν άφέντη του σ'α μάτια.

Μέσα του, αυτή τη στιγμή, γεννιόταν ή θεβαιότητα, πως αυτό τ'ο επεισόδιο δέν ήταν και τόσο τυχαίο, όσο φαινόταν.

— Αυτό έλειπε! γέλασε νευρικά ο Μοραλές. Νά σε σκώσω. Δέν ήρθαμε εδώ για να άλληλοσκοτωθούμε, φαντάζομαι!...

Όλοι γέλασαν και ο Ραμόν γέλασε και αυτός.

— Τώρα, είπε ο Μοραλές, δυό από σ'ας πρεπει να τόν δοπισήτε. 'Ανεβάστε τόν στο άλογό του και πηγαίνετε τόν πίσω. Προσεκτικά. Τα τραύματα τού κεφαλιού εί να πάντα επικίνδυνα.

Σήκωσαν με προφύλαξη τόν Ραμόν και τόν ανέβασαν στο άλογό του. 'Επειδή ζαλιζόταν, τόν έδεσαν για να μην πέση όταν θά περνούσαν τις κορδέλλες τού βουνού. Τό αίμα έτρεχε από τήν πληγή του σιγά — σιγά και έδαφε τ'ο μαντίλι που τού είχαν δώσει.

— 'Εμπρός, γρήγορα! είπε ο Μοραλές. Δυό από σ'ας να πάτε μαζί του. Γκιζέππε, πήγαινε όπωσδήποτε σου. Καλά έκανες τ'ό λάθος, πρέπει να επανορθώσης.

Τα μάτια τού κλωμού κακεκτικού νέου άνοιξαν τρομαγμένα.

— 'Εγώ; φώναζε. 'Οχι, άφέντη, σε παρακαλώ όχι εγώ, όχι εγώ!

Στήλωσε ο Μοραλές τα μάτια του μία στιγμή άπάνω του. Μία στιγμή μόνα. Κι' ο Γκιουζέππε ανατριχιάσε κάτω από έκείνη τ'η σκληρή ματιά.

— Πολύ καλά! άποκρίθηκε ο Μοραλές.

Και δίχως άλλη λέξη, έκανε νόημα σε δυό άλλα παλλκάρια να συνοδεύσουν τ'ο Ραμόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΘΑΛΟ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

'Η κραυγή τής άγνίας που θύνηκε από τα κείλη τής Περίλιας όταν αντίκρουσε τόν Ραμόν άναίσιτο άπάνω στο άλογό του, καθώς τόν έφερναν πίσω στο κτήμα, ξύπνησε τόν πληγωμένο. 'Ανοιξε τα μάτια του και κυτάζε γύρω του σ'α μην καταλάβαινε.

Τόν κατέβασαν προσεκτικά και ή Περίλια τόν δέχθηκε στήν άγκαλιά της, τρέποντας συγκορμη από λαχτάρα και άγηνία.

— Για τ'ο θεό! Τί στάθηκε; ξεφώνισε. Τής διηγήθηκαν τα παλλκάρια τ'ο άτύχημα και τήν ήσυχασαν. 'Η πληγή δέν ήταν άσπουδαία.

— Νά τόν φέρετε στο σπίτι μου. Θά τόν περιποιηθώ μόνι μου, είπε με φωνή παλλώμενη από τρυφερότητα. Θέλεις, αγαπημένε μου;

Τής έπιασε τ'ο χέρι και τα μάτια του τήν ευχαρίστησαν δουδά.

Σε λίγο ο πληγωμένος άνάσαινε με άνακούφισι, μ' εύτυχία, καθώς πλάγιαζε καθώς, σιγურμένως, στο πεντακάθαρο κρεβάτι τής Περίλιας.

— 'Αγάπη μου, τής ψιθύρισε, τ'ο ήξερα πως θά περνούσα από κίνδυνο, πως θά μού τύχαινε κάποιο κακό.

Και τής διηγήθηκε τ'ο όνειρό του.

— Τόσο πολύ είχα κακό προαίσημα, που για μία στιγμή πίστεψα πως αυτός ο θάλας ο Γκιζέππε τ'ο έκανε επίτηδες.

— 'Επίτηδες; ξεφώνισε ή Περίλια. Και γιατί; 'Εχει προηγουμένα μαζί σου ο Γκιζέππε;

— 'Απολύτως τίποτε. Μόλις που γνωρίζομαστε.

— "Ω, τρελλές ιδέες, άποκρίθηκε γελώντας ο νέος. 'Επλασα δόλοκληρη ιστορία στήν φαντασία μου. Μά τώρα π'αναυτά, ξεκάσθηκαν. Είμαι ο πιο εύτυχιος άνθρώπος τού κόσμου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.



Μία δεσποινίς στο τηλέφωνο

Κανείς από μ'ας τούς άντρες, δέν μπορεί να μπη στο λαβύρινθο τής γυναικείας φαντασίας, όταν ή γυναίκα άποφασισή — και πότε δέν άποφασίζει; — να σκαρώσει μερικά άθώα ψεμμάτια.

Καθόμουν, εκείνο τ'ο άπόγευμα, σε κάποιο ζαχαροπλαστείο, όπου έπρόσφερα στον έαυτό μου ένα ώραίο παγωτό. Δίπλα μου ακριβώς βρισκόταν τ'ο τηλέφωνο, ή άντικλητική αυτή έφεύρεση, που αντί διακοσίων δραχμών, άνταλμα, έδεν να ένοχλήση κάθε ήσυχο άνθρωπο. Λοιπόν, στις πέντε και τέταρτο ακριβώς, τ'ο τηλέφωνο, μία έλαίσια δεσποινίς, με ήλπισε να ρεματάκι θαύμα. Τό παγωτό μου άρχισε να λιώνει μπροστά στις φλόγες που εξέπεμψαν τ'α κατάμαυρα μάτια της. Γι' αυτό και τ'ο άποδοσα γρήγορα. 'Η δεσποινίς έγυρσε μερικώς άριθμούς και ποσότητες τ'ο άκουστικό στο ρόδινο αλτάκι της.

Φίλοι μου δέν είμαι άτακτοι. Στής 'Αλλά έπειδή δέν υπορούσα να κάνω άλλοιώς, έπειδή μ' έν διασέβουν τα μυστικά τών ώραιων γυναικών, κι' έπειδή ή φωνή τής ώραιας δεσποινίδος είχε μία παράξενη γλύκα, άποφάσισα να μη στερήσω τήν άκοή μου από τήν άπλόησιν που της προσφερόταν. Και παρακολούθησα τήν όμιλία τού θηλυκού αυτού διαβόλου.

— 'Εμπρίντε μου να σ'ας τ'η με ταφίρω. Κι' αν δέν είσαστε άδελφάκι, μ'η τήν παρακολούθησε.

— 'Εμπρίντε... Γιαννάκη, σου είσαι; 'Α! καβένε... Τό άπομυνο μας ραντεβού άναβάλλεται. Γιατί; Είμαι πολύ άρρωστη! Δέν έρω κι' εγώ τί είναι! Αυτή τη στιγμή που σου μιλά θάχω και σ'α ραντεβού πωρετό. Τρέχω δόλοκληρη. 'Ερριξα κάτι πρόχειρο άπάνω μου και κατέβηκα μόνο και μόνο για να σου τηλεφωνήσω... Κοιτώνω να π'έσω χάμω. Σου τηλεφώνω από τ'ο φαρμακείο τής γωνίας... Πότε θά με δής; Δέν ξέρω. Νά δώ πως θά είμαι αύριο και θά σε είδοποιήσω... 'Εννοια σου, έννοια σου. Τώρα περιμένω και τ'ο γιατρό... άρεβούρα.

'Η άρρωστη δεσποινίς, με τούς σαρανταένα βαθμούς πυρετό, που τηλεφωνούσε από τ'ο φαρμακείο, έκλεισε τ'ο τηλέφωνο και πήρε άλλον άριθμό.

— 'Εμπρός! Μου δίνετε σ'ας παρακαλώ, τόν κύριο Μίμη;... 'Εσύ είσαι Μίμη; Τί γίνεσαι; Λοιπόν, να με περιμένης στις έφτά. Ναι, θάρθω χωρίς άλλο. Φαντάζομαι κι' εγώ πως θά περνώ με ώραια. Ναι, θάρθω με τήν 'Αλξέ. 'Εχουμε συνεννοηθί... 'Εσύ κύταζε μόνο να είνε στήν ώρα του και ο 'Αρης, γιατί δέν είνε σωστό να μάς άφήση να τόν περιμένουμε πάλι... 'Αρεβούρα για τις έφτά.

'Η δεσποινίς έκλεισε τ'ο τηλέφωνο και πήρε άλλον άριθμό.

— Σας παρακαλώ, έχετε τήν καλωσύνη να είδοποιήσετε ένα λεπτό τήν κυρία Μαίρη, από διπλα; Ευχαριστώ πολύ. ('Αναμνή, όλίγων λεπτών). Κυρία Μαίρη, καλησπέρα σας. 'Εγώ να σ'ας κάνω μία θερμή παρακάλησι. Νά άφήσετε άπόψε τήν 'Αλξέ νάσθι να κοιμηθί στο σπίτι μου. Σε ρερε άπόψε θάρθω ο μπαμπάς και ή μαμά θά πάνε στο Παλιό Φάληρο, όπου τούς έχει καλέσει ο θεός μου ο κύριος Κωσταντίνος και θά μείνουν εκεί τ'η νύχτα. 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

μείνω στή θεία Ευρύδικη. 'Ορε, δουρά μαμά...

'Η δεσποινίς έκλεισε τ'ο τηλέφωνο. Και τ'ακ — τ'ακ τ'α δαχτυλάκια της υψιόζων τ'ο δίσκο και παίρνουν άλλον άριθμό.

— Κατίνε. Δόσε μου τήν κυρία... Θεία! 'Εσύ! 'Επειδή απόψε θά μείνω στο σπίτι τής 'Αλξέ που είνε πολύ άρρωστη και ο μπαμπάς δέν θά θελή να μ' άφήση είπα στή μαμά να τ'ο π'ή ότι θά μείνω σε σ'ας. Ναι, τ'έως συνεννοήθηκαν με τ'η μαμά. Είνα σύμφωνη! Λοιπόν, αν συμβή να σ'ας πάσση στο τηλέφωνο ο μπαμπάς, ενετέ τ'ο π'ή δώκε και π'ές τ'ο π'ή ότι κοιμάμαι... Ευχαριστώ πολύ, θεία...

Και άλλω κλεισμά τού τηλεφώνου και άλλος άριθμός.

— Σας παρακαλώ, έχετε τήν καλωσύνη να είδοποιήσετε ένα λεπτό τήν κυρία Μαίρη, από διπλα; Ευχαριστώ πολύ. ('Αναμνή, όλίγων λεπτών). Κυρία Μαίρη, καλησπέρα σας. 'Εγώ να σ'ας κάνω μία θερμή παρακάλησι. Νά άφήσετε άπόψε τήν 'Αλξέ νάσθι να κοιμηθί στο σπίτι μου. Σε ρερε άπόψε θάρθω ο μπαμπάς και ή μαμά θά πάνε στο Παλιό Φάληρο, όπου τούς έχει καλέσει ο θεός μου ο κύριος Κωσταντίνος και θά μείνουν εκεί τ'η νύχτα. 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

— 'Εγώ, λοιπόν, δέν μπορώ να κοιμηθί μόνι μου γιατί φοβάμαι. Νάρθω να μείνω εκεί; 'Οχι! Σας θά φυλάξω τ'ο σπίτι...

卷一

18^ο Το ίδιο πρωί ο Μόρφου είχε επισκεφθεί τον Στάνλεϊ και του είχε υποσχεθεί αξιωματικά και πλούτη αν δεχόταν να του πουλήσει την θαυματουργή εφεύρεσή του. Φυσικά ο "Άλλαν" αρνήθηκε κι' ο Μόρφου όρκιστηκε να εκδικηθεί σκληρά τον τιμω και περήφανο "Αμερικανό".

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΦΟΥ

Οι δοκιμές αρχίζουν. "Όλοι είναι συγκινημένοι και πιο πολύ απ' όλους η Μόντ και ο "Άλλαν". Αρχίζουν να λειτουργούν οι διάφορες συσκευές. Πρόκειται να εκπαισθή το πανίσχυρο ρεύμα, το οποίο θα ρευστοποιήσει σε μία στιγμή μια σιδερένια γέφυρα που βρίσκεται αντίκρου.

"Εξαφνα όμως συμβαίνει κάτι που κανείς δεν τ'ό περίμενε. Τα μηχανήματα σταματούν απότομα. Το πρόσωπο του Μόρφου αστράφτει από ικανοποίηση.

"Η Μόντ χλωμαίνει.

"Ο "Άλλαν" Στάνλεϊ τοέχει ανήσυχος να εξετάσει τι συμβαίνει. "Ανεβαίνει επάνω σ' ένα είδος εξέδρας για να εξετάσει τις συσκευές με εσθνική ή σκληρά καταστροφεί και μένει υπερώρος μεταξύ ούρανού και γης. Είλε δολοφάνω πως έχθρικό χέρι είχε καταστρέψει τὰ πάντα.

"Η Μόντ κοιταζει έντρομη:

—Τοέτε, σάστε τον!

"Ο Μόρφου λάντει από αναλλίασι. Μερικοί έρνάται τρέχουν για να σώσουν τον Στάνλεϊ, διά δυστυχώς φτάνουν αργά. "Ο δυστυχής "Αμερικανός έσειρησε, ό λαταετός σύζυγος της Μόντ, κρημνίζεται από το ύψος εκείνο και φονεύεται.

Κραυγών φωνή και τούσου αν-τηχών, "Η Μόντ σοριαίζεται κά-τω λιπόθυνη. "Ένα μόνο πρόσωπο μένει άτάραχο και φαίνεται ελχαριστημένο μέσα στην άναστροφή αυτή: ο κατακλυσμός ο κατακλυσμός.

Μία τσομερή έκοηξίς ακούγεται συγχρόνως. Τό πλσθος φεύγει πανικόβλητο. Οι συσκευές του Στάνλεϊ είχαν θουμισασθεί. Τό μυστικό της εφεύρεσής γχνεται για πάντα. "Η καταστροφή είνε άνυπολόγιστη!

—Είλε επικίνδυνος να παίξη κανείς μαζί μου, όσο και μεγαλοφυής κι' αν είνε, ψιθυρίζει ο Μόρφου, γυρίζοντας στη πρεσβεία.

Είλε αδύνατο να μην είνε ΑΥΤΟΣ, ψιθυρίζει η Μόντ, κλαίγοντας άπελπισμένα, μέσα στο γραφείο του συζύγου της. Είμαι μία καταραμένη. "Όποι συνδεθού μαζί του πεθαίνουν. "Άλλά θά εκδικηθώ, θά εκδικηθώ σκληρά άπάνθρωπα.

Ναί, η Μόντ δέν έχει πιά καμιά άμφιβολία. "Ο άνθρωπος τόν όποιον άντίκρουσε στο μέρος που θά γινότανσαν όί δοκιμές, ο δολοφόνος του λαταετού της "Άλλαν ήταν ο Μόρφου, ο καταστροφείς της ζωής της και της εύτυχίας της, ο κακός δαίμων της άνωπότητος.

Μετά τήν ταφήν του Στάνλεϊ η Μόντ γονάτισε πάνω στον τάφο του και ψιθύρισε πνιγμένη στό δάκρυα.

"Ορκίζομαι στην Ιερή σου μνήμη "Άλλαν ότι θά εκδικηθώ σκληρά τόν άδικο θάνατό σου.

ΥΠΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΣΧΟΝΤΩΝ

Φεύγοντας από τό μέγαρο της Μόντ ο νεαρός Κρέταν Μέρβιλ είχε ξαναγοιρίσει στο σχολείο του. "Ήταν μεσημέρι κι' ο Κρέτον καθισμένος στο γραφείο του διάβαζε μία πρωινή έφημερίδα. Εσθνικά τὰ μάτια του άνοιξαν διάπλατα και τὰ χέρια του άργισαν να τρέμουν. Είχε διαβάσει στην έφημερίδα τη τρομερή είδηση του θάνατου του "Άλλαν Στάνλεϊ και της καταστροφής των μηχανημάτων του.

—Θεέ μου! τί καταστροφή! είλε σπικάνόμενος όρθιος. "Η θετή μητέρα μου, η κυρία Μόντ θά είνε άπαρηγόρητη. Πρόκει να τρέξω κοντά της να την παρηγορήσω. Είλε καθήκον μου.

Και χωρίς να χάσει καιρό έ τρέξε να ζητήσει άδεια άπ' τόν



διευθυντή του όρφανοτροφείου, ό όποιος του είπε:

—Ήγιναι παιδί μου. Κάμε τό καθήκον σου. "Η κυρία Στάνλεϊ είνε ευεργέτης του ιδρύματός μας. Μείνε μαζί της όσο καιρό θέλεις και παρηγορήσε την για την τρομερή συμφορά που την έπληξε.

Λίγο άργότερα ο Κρέτον βοισκόταν στο μέγαρο της Μόντ. Μόλις την άντίκρουσε συντηρημένη, χλωμή, να κλαίει άπαρηγόρητα, ό νέος συγκινηθηκε βαθεία. Της ζήτησε να τόν συγχωρήσει για τη εσθνική φυγή του και προσπάθησε να την παρηγορήσει.

—Θά μείνω μαζί σας κυρία, της είπε και θά προσπαθώ να σας κάμω να ξεχάσετε τόν πόνο σας.

"Η Μόντ τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε.

—Ναί, καλέ μου Κρέτον, του είλε. Είμαι πιά μόνη και έρημη στον κόσμο χωρίς φίλους κι' έχω άσόνγκη της συντροφιάς σου.

Τό φίλημά της εκείνο έκανε τόν Κρέτον ν' άνταναρίσσει σύγκορμος.

Τήν στιγμή αυτή παρουσιάστηκε μία καμαριέρα κι' άνήγγειλε μία έπιτροπή δημοσιογράφων. Τά μέλη της έπιτροπής υπέβαλλαν στη Μόντ τὰ συλληπητήρια της και της ζήτησαν να ένωσχύσει οι κοινωνικές τὰ φιλανθρωπικά ιδρύματα της πόλεως.

Πρόθυμα η Μόντ κάλεσε τόν γραμματέα της και του είλε να έτοιμάσει ένα τσέκ ένος έκατόμυριου δολλαρίων. Τό ποσό ήταν τόσο μεγάλο ώστε οι δημοσιογράφοι έμειναν κατάπληκτοι και δέν ήξεραν πώς να την ευχαριστήσουν.

—Τά προσφέρω είς μνήμην του λατρευτού μας "Άλλαν Στάνλεϊ άπάντησε η Μόντ και σπρόγυισε τὰ δάκρυα που κύλησαν από τὰ μάτια της.

Στό άναγνωστήριο της δημοσίας βιβλιοθήκης της πόλεως μπηκε άπό

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

πρωί της άλλης ήμέρας ο περίφημος ιδιωτικός ντέτεκτιβ Γιώργος Μόρισσαν, ένα από τὰ καλύτερα λαγωνικά του τόπου, άφθαστος στην έξιχνάσι σκοτεινών έγκλημάτων και παντοίαν μυστηριοδών ύποθέσεων. Μεσόκοπος ο Μόρισσαν, μ' άστραφτερά έξυπνα μάτια, γεμάτος ένεργητικότητα κάθισε μπρος σ' ένα μεγάλο τραπέζι και ζήτησε άπό τόν υπάλληλο τόνους παλαιών έφημερίδων. "Όταν ο υπάλληλος του σάρισσε κοντά του δόλιχτρο βουνό τόνων ο Μόρισσαν άσχισέ να τούς εφυλλίξει ως που στάθηκε σ' ένα μέρος όπου άνεγράφοιτο με χτυπημένες τίτλους τὰ έξής: "Τραγική ιστορία μιάς οικογενείας. —"Οπου κρύβεται άλλοκληρο μυστήριο. —"Η τραγική οικογένεια Γκρηγκάρδι. —"Η κόρη που χάνεται!.

—Αυτό είνε, ξεφώνισε ο Μόρισσαν, θυμούνται καλά. Ναι, η κόρη χάθηκε μετά την άποκτονία του πατέρα της Γκρηγκάρδι και τόν εσθνικό θάνατο της μητέρας της. Θυμάμαι άκόμη ότι από τὰ άρχαία του πατέρα της είχε χαθεί κάποιο σπουδαίο έγγραφο. "Η μυστική συνθήκη με την Κίνα... Σ' όλα αυτά κρύβεται κάτι τό πολύ σοβαρό. Πρόκει προ πάντως να μάθω τι άπένει η κόρη του Γκρηγκάρδι. Τήν έσκότασαν άραγε; Αυτό πρέπει να τό άνακαλύψω άπωδωχόντε...

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

"Ένώ ο ντέτεκτιβ Μόρισσαν μελαούσε στη βιβλιοθήκη, ένας υπάλληλος τόν είδοποίησε ότι τόν ζητούν στο τηλεφώνω. "Ετρεξε άμέσως κι' άκούσε μία γυναικεία φωνή να του λέει:

—Κύριε Μόρισσαν, εδώ η Μόντ Στάνλεϊ. Θά είχατε την καλωσύνη να μ' έπισκεφθήτε στο σπίτι μου, άπόψε στις όκτώ. "Έχω να σας μιλώ για ένα σοβαρά πράγμα.



"Ενας κούκος θέβαια δέν φέρνει την άνοιξη, μία γυναικά όμως φέρνει πάντοτε τόν κατακλυσμό. "Ο άνδρας δημιουργεί την ζωή του, η γυναικά δικαιολογεί την δική της. "Όταν οι γυναικές μιμούνται τούς άνδρες, άποκτούν όλα τὰ έλαττώματα τους, χωρίς να παίρνουν καμιά άρετή τους. (Μπαλζάκ)

"Βαδίζετε προς τόν έρωτα, όσο μπορείτε πιο άργά. "Αν ξεκινήσετε με όρμη, γρήγορα θά κουρασθήτε. (Α. Κάρο)

"Ο πραγματικός έρως είνε αλάνος, άτέλειωτος. Τά μαλλιά του άσπρίζουν και όμως η καρδιά του μένει πάντα νέα. (Μπαλζάκ)

"Σε μερικές ψυχές ο έρως φέρνει μελαγχολία, όπως και η εύτυχία πολλές φορές αντί για χαμόγελο φέρνει δάκρυα. (Σαντώ)

"Η γυναικά είνε πάντοτε φρονιμώτερη από ένα τετράποδο. "Ένώ ο άντρας, όκι και πολύ σπάνια, είνε μωρότερος κι' απ' τό ήλιώτερο ζώο. (Μπουαλιώ)

"Όταν μία γυναικά δέν την κυττάζετε καθόλου, νομίζει ότι την άδικείτε, όταν την κυττάζετε πάρα πολύ, νομίζει ότι την προσβάλετε. (Βουατούρ)

"Τό ιδανικό κάθε γυναικάς είνε ν' άρέσει ο' όλους και συγχρόνως στον καθένα ιδιαίτερα. (Οκτ. θενιέ)

"Η εύλογητία της γυναικάς είνε τὰ δάκρυά της. (Λαντιέ)

"Όποιος κατώρθωσε να δαμάσει τη γυναικά του, αυτός δέν φοβάται πιά ούτε τό διάβολο. (Στρίνμπεργκ)

— Πολύ ευχαρίστως, κυρία άπάντησε ο Μόρισσαν.

Και πραγματικά στις όκτώ ξεκίνησε για τό μέγαρο της Μόντ. Στο δρόμο σκεπτόταν: "Τι περίεργη σύμπτωση! Μόντ λεγόταν η κόρη του Γκρηγκάρδι Μόντ καλείται και η κυρία Στάνλεϊ. "Έχει γούστο να πρόκειται για ένα και τό αυτό πρόσωπο...

"Η Μόντ τόν δέχτηκε με πολλή φιλοφροσύνη και τόν άδήγησε σε ένα άπόμερο σαλόνι όπου κάθισαν ο ένας άντίκρου του άλλου.

—Κύριε Μόρισσαν, του είλε, θά μπώ άμέσως στο θέμα μου. Γνωρίζω την άξία σας κι' έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σας.

Σας ευχαρίστω, κυρία, άπάντησε ο Μόρισσαν, μιλώστε μου έλεύθερα και θά κάμω ό,τι μπορώ για να σας εξυπηρετήσω.

—Θά σας διηγηθώ λεπτομερώς τὰ δραματικά περιστατικά της ζωής μου χωρίς να σας κρύψω τίποτε. Διεπράχθη εις βάρος μου μία σειρά έγκλημάτων και ό δράστης πρέπει να τιμωρηθί.

Τό διηγήθηκε κατόπιν τὰ της άυτοκτονίας του πατέρα της, τόν εσθνικό θάνατο της μητέρας της, την άποκλήση της άπ' τόν ψευδο γιατρό Φρόχνερ και πώς άνέκα.

Λυψε πώς ο Φρόχνερ δέν ήταν άλλος από τόν Μόρφου. Τό άφνηγή έπίσης με συγκίνησε τὰ της έσθνισέως τού παιδιού της, τόν έκπατρισμό της κι' όλες τις άλλες δραματικές της περιπέτειες μέχρι της καταστροφής των μηχανημάτων της Στάνλεϊ και τὰ του τραγικού θανάτου του.

"Ο Μόρισσαν τήν άκούσε με προσοχή:

—Κυρία, της είλε κατόπιν έντελως τυχαία ένα αναλάβε να έξινίσω την ύπθεση αυτή που άφορβ όλη τη ζωή σας. Οι ύποψεις σας ένασνόν του Μόρφου είνε άσφαλώς δικαιολογημένες. Μείνετε ήσυχη, θά έρεασθώ προς χάριν σας με έξαιρετικό ζήλο και οι έννοχοι θά τιμωρηθούν.

"Η Μόντ τόν ευχαρίστησε θερμά και του είλε:

—Μη φεισθήτε χρημάτων, κύριε Μόρισσαν. Σοδεύετε για λογαριασμό μου άρεθίδες. "Άρκει να άποκαλυφθί η αλήθεια και ν' άπνοεμηθί δικαιοσύνη.

Βασισθήτε σε μένα, είπε ο Μόρισσαν, και σπικθήστε.

—Πότε θά σας ένασθώ; ρώτησε η Μόντ.

—Θά με βλέπετε πάντοτε όταν θά έχω να σας πω κάτι άξιον λόγου.

"Η Μόντ του έσφιξε μ' εύγνωμοσύνη τό χέρι, κι' άποχωρίστηκαν.

Μόλις ο Μόρισσαν γύρισε στο γραφείο του κάλεσε τόν γραμματέα του και τόν ρώτησε αν είχαν διαθεσίμους ανθρώπους της έμπιστοσύνης των για να τούς τοποθετήσουν στο μεγάλο τού Μόρφου.

—Έχουμε πολλούς τέτοιους άνθρώπους, του άπάντησε ο γραμματέας του, αλλά με ποιόν τρόπο θά ελχωρήσουν στο μέγαρο;

—Τό πράγμα είνε άπλοόστατο, του είλε ο Μόρισσαν, θά δωροδοκήσουμε τό κατώτερο προσωπικό του μεγάρου του Μόρφου κι' έτσι θά φύγουν όλοι και θά έγκαταλείψουν τις θέσεις των. Μόλις γίνει αυτό θά φροντισώ να τούς άντικαταστήσουν οι άνθρωποι μας. Εύτυχώς άπόρκει χρήμα για τὴ διάθεσή μας. "Ενέργησε λοιπόν χωρίς να σκέπτεται τὰ έξεθρα.

"Ο γραμματέας του Μόρισσαν έφυγε άμέσως για να συναντήσει τούς ανθρώπους των ύποσχεθείς ότι θά ξαναγύριζε άργά τη νύχτα και θ' άναφέρει τί είχε επιτύχει.

Προσνηματικά κατά τὰ μεσάνυχτα έξαγούρισε. "Ο Μόρισσαν τόν περίμενε στο γραφείο του.

—Όλα πηγαινούν καλά, του είλε. "Ολόκληρο τό κατώτερο προσωπικό του μεγάρου του Μόρφου δέχτηκε να έγκαταλείψω τόν κύριο του, άρκει να πληρωθί καλά. Κάποιος μεσίτης έλάμβανε να συστήσει τούς ανθρώπους μας στον Μόρφου για ν' άντικαταστήσουν τούς ύπηρετες που θά φύγουν.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.



Έρρίκος ό Τέταρτος

Ο άνοικονόμος στον έρωτα βασιλεύς της Γαλλίας

"Ο βασιλεύς της Γαλλίας "Ερρίκος Δ' έζπσε μία ζωή, γεμάτη από τόσες έρωτικές περιπέτειες, ώστε πολλοί ιστορικοί τόν χαρακτηρίσαν ως έκφυλο άνθρωπο. Τό ίδιο μπορούμε να πούμε και για την πρώτη γυναίκα του, την περίφημη Μαργαρίτα ντε Βαλουά. "Από τήν άποφί λοιπόν αυτή, άποτελούσαν και οι δύο τους ένα ταιριαστό άνδρόγυνον. Και τό πιο παράξενο είνε, ότι και οι δύο τους άγαπιόν τουσαν πολύ. Θά διηγηθούμε λοιπόν εδώ μερικές από τις περιπέτειες αυτού του βασιλέως, τις πιο ένδιαφέροντες και τις πιο χαρακτηριστικές. "Ο "Ερρίκος Δ' παντρεύτηκε πολύ νέος. Μά από τήν πρώτη μέρα του γάμου του, άρχισε να έκλέγνη τις "ένουοιμένες" του από την άκολουθία της βασιλικής συζύγου του, η οποία φυσικά, περιελάμβανε σπάνιες και έξαιρετικές καλλονές.

"Η πρώτη - πρώτη εύνοιαμένη του βασιλέως "Ερρίκου Δ' ήταν μία κόρη έλληνικής καταγωγής, η ώραιότατη δεσποινίς Νταγιέλ. "Η "Ελληνίδα όμως αυτή δέν μπόρεσε να κρατήσει για πολύν καιρό την καρδιά του "Ερρίκου Δ', ό όποιος σε λίγον καιρό έδειξε την προτίμησή του σε μία άλλη άριστοκρατίδα, την δεσποινίδα ντε όσορσε.

Γι' τήν τελευταία αυτή, οι διογράφοι του "Ερρίκου Δ' αναφέρουν την έξής έξω φρενική πράγματι. λεπτομέρεια: "Έννεα μήνες μετά τις σκέψεις της με τόν βασιλέα, η όνις ντε όσορσε κατελήφθη μία νύχτα από τις όδύνες του τοκετού!

"Ετρεξαν άμέσως και είδοποίησαν τόν βασιλέα.

"Ο "Ερρίκος δέν τὰ έμασε. Γύρισε σ' άνάκτορα και είπε τό μυστικό, ό ποιόν νομίζετε; Στή βασιλεία!

Και εκείνη καλόδοξα και πρόθυμη έτρεξε στο πλευρό της εύνοιαμένης του συζύγου της.

Γιατί δέν έκνευε αυτό;

Γιατί δέν εξηγέρθη και δέν έχάλασε τόν κόσμο προ ενός τέτοιου σκανδάλου;

Γιατί άπλούστατα είχε και αυτή... κοιμήνη την ούρα της, γιατί όπως γλεντούσε ο σύζυγός της με τις διάφορες εύνοιαμένες του, έτσι διασκεδάζε και αυτή με τούς διαφόρους θαυμαστές της.

Στην περίπτωσή αυτή η βασιλίσσα Μαργαρίτα έθαυμαστούργησε. "Σάθηκε πλάι στην εύνοιαμένη του συζύγου της και τήν έδοθήσε μ' έξαιρετικό ένδιαφέρον.

"Εμεινε μάλιστα κοντά στην ώραία φιλη του συζύγου της και μετά τόν τοκετό -όπως έπως γράφει κάποιος χρονικογράφος της έποχής - την περιποιήθηκε σάν άδελφή της!...

Μερικά χρόνια πέρασαν από τότε και ό "Ερρίκος Δ' πολλάπλασίαζε διαρκώς τις εύνοιαμένες του. "Αγάνπος τρελλά την Καρλόττα ντεζ "Εσοάρ, άπό τήν όποία άπέχτηκε δυο κόρες, έπειτα την Μαργίτα Μονταγιού και έπειτα τη Γαβριέλλα ντ' "Εστρέ, από τήν όποία άπέχτηκε δυο γιους...

"Η τελευταία αυτή ένένευσε στον βασιλέα ένα πολύ δυνατό άισθημα. Και ό "Ερρίκος είχε άρχει να σκέπτεται να διαζευχθί τη Μαργαρίτα, για να κάμνη την Γαβριέλλα νόμιμη γυναίκα του. Τόν

πρόλαβε όμως ο θάνατός της, γιατί η ώραία Γαβριέλλα άρρώστισε έξαφνα και πέθανε.

Μερικοί λένε ότι την έδηλητηρίασαν οι αούλικοι που δέν ήθελαν αυτό τόν γάμο.

"Η βασιλίσσα Μαργαρίτα, η όποία έπίσης σ' όλο αυτό τό διάστημα είχε ζήσει μία έξαιρετικά περιπετειώδη έρωτική ζωή, κατέληξε έπειτα από τὰ τόσα σκανδάλια του συζύγου της, στην άπόφασι του διαζυγίου. "Όταν όμως έστειλε να άνακαινώσουν τήν άπόφασί της στόν βασιλέα, εκείνος είχε τό θράσος να πει:

— "Α, τη δυστυχισμένη, ζέρει πολύ καλά ότι έγώ την άγαπούσα και τήν έκτιμούσα πάντοτε, ένώ εκείνη ποτέ δέν με είχε άγαπήσει έμένα!

Δέχθηκε όστόσο τό διαζύγιο, και έπέτρεψε μάλιστα στη Μαργαρίτα να διατηρήσθ τόν τίτλο της βασιλίσσης και της δουκίσσης του Βαλουά.

Λίγον καιρό έπειτα ό "Ερρίκος παντρεύθηκε την περίφημη Μαρία τών Μεδίκων.

Για κάμποσον καιρό, η Μαργαρίτα είχε άποσυρθί σε ένα μακρινό κτήμα της, έπειτα όμως εξεδήλωσε έξαφνα τήν έπιθυμία να ξαναγυρίσθ στην Αυλή.

Είδοποίησε, λοιπόν, σκεπτικώς τόν βασιλέα, ό όποιος άνσούχησε γι' αυτό πολύ, γιατί σκεπτόταν ποιά θά ήταν η συμπεριφορά της άπέναντι της δεύτερας γυναίκας του, της Μαρίας τών Μεδίκων. Δέν μπορούσε όμως και να μη δειχθί την Μαργαρίτα στην Αυλή, γιατί ο ίδιος της είχε άφήσει τόν τίτλο της βασιλίσσης.

"Όταν η Μαργαρίτα έφτασε στην πρωτεύουσα, πήγε, όπως της είχε όρισει ο αυλάρχης, στον βασιλικό πυργό του Λουβρου. "Εκεί τήν υπεδέχθη ο νεαρός δούκης της Βανδόμεν, έξώγαμο τέκνο του βασιλέως και της Γαβριέλλας ντ' "Εστρέ, ό όποιος τήν περιποιήθηκε με τόση λεπτότητα, ώστε η Μαργαρίτα έγράψε τήν έπομένη έπιστολή στον βασιλέα: "Μόλις ιδή κανείς τόν μικρό δούκα, καταλαβαίνει άμέσως ότι είνε βασιλικής καταγωγής, τόσο από τήν όμορφιά του όσο και από τό πνεύμα του, τό οποίο είνε πολύ άνώτερο από τήν ηλικία του!

Τήν μεθεπομένη η Μαργαρίτα πήγε στα άνάκτορα. "Ο "Ερρίκος Δ' κατέβηκε ως τη μέση της Αυλής για να τήν υπεδεχθί, ένώ η Μαρία τών Μεδίκων, η δεύτερη γυναίκα του, περίμενε στη σκάλα της μεγάλης εισόδου.

"Από εδώ και πέρα άρχίζει μία σειρά περιέργων περιστατικών, που δείχνει πόσο άνώμαλος τύπος ήταν ό βασιλεύς "Ερρίκος Δ'.

Γιατί μόλις δέχτηκε τήν βασιλίσσα Μαργαρίτα στην Αυλή, άρχισε ο άθεόφοδος να ζή και με τις δυο βασιλίσσες!...

"Ενας διογράφος του "Ερρίκου Δ' διηγείται ότι συχνά ο βασιλεύς έμνε στο ίδιο δωμάτιο με τις δυο γυναίκες του και με τό διάδοχο, τόν όποιό του χάρισε η δεύτερη απ' αυτές. Συνομιλούσαν δέ με εύθυμία και με οικειότητα, σάν να εύρισκαν τό πράγμα έντελώς φυσικό!

Μά δέν είνε αυτό μονάχα. "Ο "Ερρίκος Δ' δέν έπαυσε να έχη και τις εύνοιαμένες του. Είλε περιττό να αναφέρουμε τὰ όνόματά όλων. Δέν μπορούμε όμως να άποσιμώσουμε ιδιαίτερα μία ώραιότατη αυλική, την περίφημη Πωλεττα, η όποία είχε ξετρελλανεί επί ένα διάστημα τόν έρωτόληπτο αυτό βασιλέα. "Επειτα ο "Ερρίκος Δ' άρχισε να κυνηγά τήν πριγκίπισσα Καρλόττα ντε Κοντέ, ως τη θάλασσα, όπου ο άμοιρος ο άντρας της άναγκάσθηκε να φύγη μαζί της, για να τή σώσθ από τό πάθος του βασιλέως του!

"Επειτα από τήν Καρλόττα ο "Ερρίκος Δ' άφιερώθηκε σε μία άπλη άσση, κόρη ενός πλουσιωτάτου τραπεζίτου της εποχής εκείνης. Μά θά ήταν αδύνατο να συνεχίσουμε αυτό τό άτέλειωτο έρωτικό κουβάλογι. Μεγάλες κυρίες της Αυλής, άπλές γυναίκες του λαού, καλόγριες άκόμη, η μία διαδεδωχόταν τήν άλλη, ως τήν ήμέρα που πέθανε δολοφονημένος ο έρωτομαγνης αυτός βασιλεύς.

Οι ιστορικοί και οι διογράφοι του δέν αναφέρουν παρά μία μονάχα τιμία γυναίκα, η όποία άπέκρουσε τις προτάσεις του, τήν κόμισσα ντε Ρουάν.

Μεγαλειότητα, του είπε περήφανα, είμαι πολύ ταπεινή, ώστε να μην μπορώ να γίνω γυναίκα σας και πολύ εύγενής ώστε να μην μπορώ να γίνω φίλη σας! είπε στον "Ερρίκο η υπέροχη αυτή γυναίκα, όταν της έξεμυστρεύθη τόν έρωτά του.

Και ο "Ερρίκος ο μαθημένος να κατακτά εύκολα γυναικείες καρδιές, έφαγε τήν... χυλόπητα και τήν κώνεψε, χωρίς να πη λέξι...

"Ο βασιλεύς "Ερρίκος ήταν μολαταύτα άνθρωπος καλής καρδιάς, από τούς πιο καλόκαρους βασιλείς της Γαλλίας.

Μερικές από τις εύνοιαμένες του τις ά-

Ανέκδοτα σπατάλων

"Ο σπάταλος που δειπνούσε με ψωμί κι' έλπες. — Πως άνέλυσε κι' ήπιε στο ξείδι η Κλεοπάτρα ένα μαργαριτάρι. — Η σπατάλη του Καίσαρος Βοργία. — Τα χρυσά πέταλα του άλόγου του. — Η έξωφρενική σπατάλη του ζωγράφου Μπάουερ κτλ. κτλ.

"Ο Κυνικός Διογένης θλέποντας κάπατε έναν άνθρωπο που από τήν πολλή του σπατάλη είχε φτάσει στο σημείο να μην έχη να φάη στο δείπνο του, παρά μόνον ψωμί και έλπες, γύρισε και του είπε:

— "Αν γευματίζεις πάντα τόσο λιτά, σήμερα δέν... θά δειπνούσες τόσο άσχημα!

"Ο διάσπμος ζωγράφος Μπάουερ ζήτησε κάποτε από έναν εκατομμυριούχο "Αγγλό έκατό χιλιάδες δοκάρτα για να του κάμη τό πορτραίτο του. "Ο "Αγγλος δέχθηκε και κατέβαλε τό ποσό.

"Ο ζωγράφος, μόλις δρέθηκε κάτοχος ενός τόσο τεραστίου ποσού, τό...σκόρπισε πάνω στο κρεβάτι του και άρξισε να κυλιέται επί τών χρωστών νομισμάτων, γνάζοντας άναρρες κραυγές από τη χαρά του. Κατόπιν, κάλεσε διαφόρους άνδρες και γυναικές της κατωτάτης ύποστάθης και τό έόριξε μαζί τους στις πιο όργιώδεις διασκεδάσεις!...

Τρεις μέρες κατόπιν δέν του άπέμεινε απ' όλο αυτό τό τεράστιο ποσό ούτε πεντάρα! Χωρίς εν τούτοις να με λαχολήρη διάλου γι' αυτό ο γλεντζές καλλιτέχνης, έπληξε στον έμπορο τών πινάκων του (κάθε ζωγράφος, ως γνωστόν, έχει και από έναν έμπορο, ό όποιος φροντίζει ειδικώς για τήν πούλησι τών έργων του) και του... ζήτησε έργασια.

— Μά, καλά, τόν ρώτησε ο έμπορος, τί έκανες τήν περιουσία σου;

— Τήν... ξεφορτώθηκα, άπάντησε γε λώντας ο Μπάουερ, για να...μη με σκοτίζη στη δουλειά μου...

Μέγας σπάταλος επίσης υπήρξε ο Καίσαρ Βοργίας. Θαντασθήτε ότι ως και τὰ άλογα του άκόμη τὰ πετάλων με... χρυσά πέταλα. Τά πέταλα αυτά δέν τὰ κάρρωνε παρά με... ένα μόνο καρφι για να...κάνωνται στο δρόμο και να τὰ μαζεύουν οι διαβάτες!...

"Απ' τόν Πλίνιο δανειζόμαστε και τό έξής ανέκδοτο:

"Η βασιλίσσα της Αιγύπτου Κλεοπάτρα έστοιχημάτισε κάποτε με τόν "Αντώνιο ότι θά έόδεσε για ένα σιμπόσιο ποσόν δέκα εκατομμυρίων σαστερών, ήτοι άνω των δύο εκατομμυρίων σμερινών λίβρων! "Ο "Αντώνιος δέχθηκε τό στοίχημα, ώρισε δέ ως έλληνοδίκην κάποιον Πλάγκον. "Η Κλεοπάτρα έώσε τότε διαταγή να έτοιμασθ μεγάλα τραπέζια γεύμα, όταν δέ προσήλθε κά κάποιος στο τραπέζι άνέλυσε μέσα σ' ένα πατήρι με ξείδι ένα μαργαριτάρι άξίας ενός εκατομμυρίου και τό έόρρωψε! "Ετομαζόταν δέ να διαλύσθ και δεύτερο μαργαριτάρι, όταν ο Πλάγκος τήν έσταμάτησε, δηλώνας ότι είχε κερδίσει τό στοίχημα. "Όταν άργότερα, η Κλεοπάτρα νικήθηκε και έπεσε στα χέρια του έχθρου της, μαζί με όλους τούς άλλους θησαυρούς της κατεσχέθη και τό περίφημο μαργαριτάρι, που επρόκειτο ν' αναλύσθ και να πη κατά τό προαναφερόμενον σιμπόσιο και τό όποιο διεσώθη χάρις στην έπείθεσή του Πλάγκου. Τό μαργαριτάρι αυτό τό έκοψαν σε δυο και κατασκεύασαν ένα ζεύγος θαυμασίον σκουλαρικιών, τὰ όποια άφιερώσαν στη θεά "Αφροδίτη του Πανδύου. Κι' έτσι, όπως τόνειρε και ο Πλίνιος, με τη μισή άξία του δειπνου μιάς έταίρας, στολίσθηκε μία θεά!

γάνησε ειλικρινώς, με φλογερό πάθος.

"Όταν πέθανε η Γαβριέλλα ντ' "Εστρέ κόντεψε να πε



Ένας τίμιος ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο Λομπράν ήταν ένας πρώτης τάξεως στρατιώτης. Πειθαρχικός, ταπεινός, αγαθός και λιγότερο κουτοπόνητος. Οι ανώτεροί του τον παρουσιάζαν στους συναδέλφους του ως υπόδειγμα. Ήταν με μια λέξη το καύχημα του 1000ο συντάγματος.

Το βράδυ εκείνο ο Λομπράν έπαιξε με πολύ κέφι την κοντινία του στο καρεντίο, με τον φίλο του τον υπάλληλο, του κασάκου της γειτονιάς. Ήταν γελαστός και χαρούμενος γιατί κέρδιζε και έχανε δικά του τετάρτα. Τού έμενε, λοιπόν, ένα δολοκλήρο τετάρτο το οποίο θα του επέτρεπε να κερδίσει μερικά ακόμη φράγκα.

Ήταν από λίγα, όταν ξανακατάσε το ρολόι παραευνεχόμενος λιγάκι βλέποντας ότι έξακολουθούσε να δείχνει την ίδια πάντοτε ώρα. Την τρίτη φορά που κύτταξε το ρολόι άρχισε να ανησυχεί και την τετάρτη ή ανησυχία του μετετράπη σε υποψία. σιγά-σιγά δέ μια αγωνία φώλιασε στη ψυχή του. Φοβήθηκε μήπως δεν πρόφθανε το εσπερινό προσκλητήριο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Το πάθημα του 'Αρχιμήδη. — Ο Νεύτων στο Κοινοβούλιο. — Πότε και γιατί άνοιξε το στόμα του. — Το δράσιμο του ρολογιού του. — Το πάθημα του 'Αμπίρ. — Άλλες αφηρημάδες του μεγάλου σοφού. — Ο Ζελεμπάρ που λομώθηκε οπίτι του τον παρνονομαστή. — Ο γάμος του Λαγκράνς κτλ. κτλ.

Πολλοί απ' τους μεγάλους άνδρες υπήρξαν τρομερά αφηρημένοι. Τόσο αφηρημένοι που αν δεν ήταν σοφοί θα τους περνούσε κανείς για ηλίθιους!

Και πρώτα-πρώτα, ας μιλήσουμε για τον δικό μας 'Αρχιμήδη. Είπε γνωστό το έπεισόδιό του τελευταίαν στιγμήν του βίου του μεγάλου 'Αρχιμήδους, το οποίο αναφέρει ο Πλούταρχος. Τόσο ήταν συγκινημένος στις μελέτες του ώστε όταν μπήκε στο σπουδαστήριό του ο Ρωμαίος στρατιώτης που τον εκόκτωσε του είπε το περίφημο εκείνο: «Μη μου τούς κύκλους τάρτατε!»

Ο Νεύτων, που τιμήθηκε μάλιστα από το έθνος του δια του αξιώματος του συμβούλου του στέμματος, τόσο ήταν απροσεχής με τα μαθηματικά, ώστε λέγεται ότι στο κοινοβούλιο δεν άνοιξε ούτε μια φορά το στόμα του, παρά μόνο όταν παρακάλεσε κάποτε ένα κλητήρα να κλείσει ένα παράθυρο, γιατί σχηματιζόταν ρεύμα!

Άλλοτε πάλιν ο Νεύτων θέλωντας να βράσι ένα αυγό έβριζε αντί αυτού μέσα στο μπρίκι το ρολόι του, το οποίο ήταν μεγίστης για την ακρίβειά του αξίας. Ένοείται ότι το ρολόι έβρασε κι έγινε σε κακή χάλας!

Ο δισέφημος φυσικομαθηματικός 'Αμπίρ, του οποίου ο δώδεκαμος ηλεκτρικός νόμος και η θεωρία των ηλεκτρικών ρευμάτων έχουν τόσο σπουδαιότητα, άπεκατέτοι από τους συγχρόνους του «ο αφηρημένος», λόγω της συχνής του αφηρημάδας. Μια μέρα ο 'Αμπίρ, πηγαίνοντας να παραδώσει το τακτικό του μάθημα, βρήκε στο δρόμο μια πέτρα.

και ρώτησε τον φίλο του.

— Τι ώρα νάσαι τάχα;
— Έννεα παρά είκοσι! του είπε ο χασάπης κυτάζοντας το ρολόι του.

Ο Λομπράν πέταξε άμέσως τα χαρτιά απ' τα χέρια του, χτύπησε τις δυο γροθιές του επάνω στο τραπέζι και ξεστόμισε μια λέξη, που δεν διέφερε καθόλου απ' την περίφημη έκφραση του Κομπέρν. «Υστερα κυτάδε αγανακτισμένος το καταραμένο ρολόι του καφέ. νείου και τού φώναξε:

—Μηρόπη σου!

—Επειτα, τακτοποιώντας τη στολή του μονολογούσε:

—Νά πάρη ο διάβολος, νά τά-ρσι!... Πάει ή άδεια! Πάει ο γάμος!...

—Τρελλάθηκες, καυμένο, του είπε το χασάπης. Έτσι εύκολα τά χάνεις; Το πολύ μία όχταρά θα φάς!

—Ακριβώς! Σε μερικές μέρες όμως παντρεύεται ή αδελφή μου κι' είχα ζητήσει μία άδεια να πάω στο χωριό.

—Μην ανησυχείς! του είπε τότε ο υπάλληλος ξύνοντας το κεφάλι του. Με λίγη σκέψη θα βρούμε μια λύσι... Στάσου! Σώθηκες!... Έχω ένα σχέδιο. Κάθισε λοιπόν και άκουσε με.

Όταν ο Λομπράν μπήκε στο γραφείο του αστυνόμου της συνοικίας, ο τελευταίος ήταν χαμένος μέσα σε στίβες από έγγραφα. Σαν στρατιώτης που ήταν, προχώρησε μερικά βήματα και χάρισε τώντας κανονικά, είπει:

—Κύριε αστυνόμε, ήρθα να σας παραδώσω κάτι που βρήκα στο δρόμο. Είπε ένα πορτοφόλι... Ο αστυνόμενος ήταν ένας άνθρωπος εύαισθητός και έκτιμους την ήθικη. 'Η αξιέπαινος πράξι του φτωχού στρατιώτη τον συνεκίνησε τόσο που δάκρυσε.

—Πότε το βρήκες το πορτοφόλι αυτό; τον ρώτησε στο τέλος.

—Μά πρό ενός τετάρτου περίπου εκεί κοντά στα Λεμονοδικα.

—Και πόσα χρήματα έχει μέσα; Το κύτταξες; ρώτησε ο αστυνόμενος, εξέταζοντας εξωτερικώς το μικρό εκείνο, έλλειμο, θρόμβικο και γεμάτο βούλες από αίμα και λίπος πορτοφόλι.

—Κύτταξε μήπως είχε μέσα καμιά κάρτα, είπε ο Λομπράν, δεν βρήκα όμως. Τα χρήματα δεν τά άγγιξα.

—Επτακόσια είκοσιδύο φράγκα και σαράνταπέντε λεπτά! ο αστυνόμενος μετρώντας το περιεχόμενο... Παλλήκαρι μου αυτό που έκανε! εννεα μίλ γειναιά και ένάρετη πράξις. Ζηλεύω τον άποψινό σου ύπνο. Θά εινε γεμάτος από όμορφα όνειρα που ποικαλεί στον άνθρωπο ή συναίσθησι της έκπληρώσεως του καθηκού τ.ς.

—Ενώ όμως ο αστυνόμενος άρά. δειάζε αυτούς τούς έπαινους έξω από το τμήμα ο χασάπης σκεπτόταν:

—Καλά θά πήγνε ή δουλειά! Έτσι και ο καυμένος ο Λομπράν γυλάνει κι' εννιά πεντάρα δεν χάνω. Μόνο που δεν κράτησα κανένα καποτάριο για να πιώθμε κανένα κρασάκι στην ύγεια του αστυνόμου και για να πανηγυρίσωμε την έπιτυχία μας.

Το βράδυ εκείνο τα όνειρα του Λομπράν δεν ήσαν καθόλου όμορφα και ο ύπνος του κάθε άλλο παρά ύπνος δικαίους... Κοιμήθηκε στη φυλακή γιατί έλειπε από το έρσδιον προσκλητήριο. Το πρωί της επομένης πάντως όλο το σύνταγμα άκουγε κατάπληκτο την άκόλουθη ήμερησία διαταγή του δικητή του συντάγματος:

—Είς τον στρατιώτην Λομπράν παρέχεται δεκαπενθήμερος άδεια, διά τήν περέρωσιν άμειωσις εΐς την άστυνομίαν. Ένα πορτοφόλι με σημαντικόν ποσόν χρημάτων, το οποίο βρήκε στο δρόμο. Συνιστά εις τούς άνδρας του συντάγματος να έκτιμουν δένοντας την γενναία και τιμία αυτή πράξι του συναδέλφου τών.

Την ίδια περίπου στιγμή ο χασάπης παρουσιάζεταν άνήσυχος στον αστυνόμε του τμήματος, για να δηλώσει ότι χθές το βράδυ έχασε το πορτοφόλι του που είχε μέσα 722 φράγκα και 45 λεπτά και που ήταν απ' έξω λερωμένο με κηλίδες λίπους και αίματος και που καθώς φανταζόταν, του έπρεσε κάπου κοντά στα Λεμονοδικα. άπέναντι στο μεγάλο ρολόι...

ΣΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

φη έξαφνα ότι οι σημειώσεις του δεν ήσαν πλήρεις. Τότε γύρισε πρὸς τούς άκροατάς του και τούς είπε απάθεστα: «Συγγνώμη, κύριοι, λησμόνησα στο σπιτι τον παρνονομαστή!»

Ένεκα της έκκεντρικότητας, της αφηρημάδας και των παραδοξαλογιών των σοφών αυτών επιστημόνων υπήρξεν εποχή, άναφέρει ο 'Αραγκι κατά την οποία είχαν θεωρηθεί από τούς κοινούς ανθρώπους ως δυνη ιδιαίτερες φύσεως και άδέξιου περί τα κοινωνικά και βιωτικά ζητήματα. Γι' αυτό βέλησαν να τούς άποκλείσουν των συναυλιών, των χορών, των δημοσίων θεαμάτων, όπως άπεκλείοντο και οι κληρικοί. Μαθηματικός νυμφευόμενος την εποχή εκείνη έθεορείτο σχεδόν παραδάτης του νόμου!

Χαρακτηριστική εΐνε ή άλληλογραφία μεταξύ δυο μεγάλων μαθηματικών των χρόνων εκείνων του Ντ' 'Αλαμπέρ και του Λαγκράνς, εκ των οποίων ο δεύτερος ενυμφεύθη μία συγγενή του. Μόλις το έμαθε αυτό ο Ντ' 'Αλαμπέρ έσπευσε να γράψη πρὸς τον συνάδελφό του:

«Πληροφορούμαι ότι προέβητε εις πράξι, την οποίαν έμεις οι φιλόσοφοι καλούμε σάλτο μορτάλε. Ένας μέγας μαθηματικός, όπως σεις, όφείλει που παντός να ξέρη να βρσκή την εύτυχία του δια του υπολογισμού!» Κι' ο Λαγκράνς του άπάντησε: «Άγνοώ αν καλός ή κακός έπράξα νυμφευθείς. Έφρονισα να κάμω ό,τι έκαμα χωρίς να χρονισθώ σε σκέψεις, για να μην πάθω ό,τι έπαθε και ο μακαρίτης φιλόσοφος Λεινίντιος, ο οποίος, εκ της υπερβολικής σκέψεως επί του ζητήματος του γάμου, δεν ήδυνήθη ποτέ να καταλήξη σ' ώριμότητα. Όμολογώ ότι ούδέποτε έπρόσβηα τον γάμον, άλλ' οι περιστάσεις με ώθησαν να νυμφευθώ μία συγγενή μου, ίνα άπλώς τώχω των περιθάλψεων και έχω φροντιστήν των έμών πραγμάτων».

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τελευταία, Ένας Γάλλος φυσιοδίφης όνόματι Μοράν, έπεχείρησε να μιλήσ... την γλώσσα των περιστερών και των αηδονιών. Η δουλειά αυτή τον άπασχόλησε δυο δολοκλήρα χρόνια, κατά τα οποία ο Μοράν παρακολουθούσε κάθε κίνηση των πουλιών αυτών. Άκούγοντας το γουργούρισμα των περιστεριών και το τραγούδι των αηδονιών, σημειώνει άμέσως τούς ήχους. Σε δηλώσεις των γλωσσών τελευταία είπε πως όταν σπουδαίη κανείς τη φύσι και ζή με τά ζωα κατορθώνει να μάθη την γλώσσα τους ακριβώς όπως μπορεί να μάθη και την γλώσσα ενός πρωτόγονου λαού που στερείται λεξικού και γραμματικής. Αυτό το κατορθώνει κανείς όταν άκούγοντας τις φωνές των ζώων και των πουλιών τις σημειώνει καλά στη μνήμη του, ώστε να μπορεί τις άναγνωρίσει όταν τις άνακουσθή. Και κυρίως πρέπει να παρατηρή με ποιά κίνησι του πουλιού ή του ζώου συμπίπτει ή φωνή την οποίαν άκούει.

Άκολουθώντας το σύστημα αυτό ο Μοράν άνακάλυψε την γλώσσα των πουλιών.

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Σχετικά με τα περιστέρια ο Μοράν σημειώνει καθαρά τούς έξης κρωμμούς: «κρά κρό, κρόου κράς, κρές, κρός, κρούς, κρας. κρός, κρούς, κρας, κρούς, κρούς».

Κι' αυτό εΐνε περίπου δολοκλήρο το λεξιλόγιο των περιστεριών, το οποίο άποτελείται από 24 περίπου λέξεις. Ο Μοράν όχι μόνο δεν βρίσκει φταχτή την γλώσσα των περιστεριών αλλά πολύ πλουσία και άρκητη για να συνενοηθούν μεταξύ τους. Κατά τον Μοράν τα κραζήματα των περιστεριών σημαίνουν τα έξης: «Εδώ, εκεί, δεξιά, άριστερα, προσοχή, κίνδυνος, κρού, ζέστη, πάμε, έλα, σ' άναπά φωληά».

ΤΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

Ο Μοράν μελέτησε επίσης και την γλώσσα των αηδονιών, άκουσε δε πολλές φορές και σημειώνει τα έξης: «Τινού, τινού, κρετινί λιβά, κέρρε πι-πι, κουίτο, ζι-ζι, τιού, ζουβί, κοράσερ, κουί, ζγόνω-ζγόνω-ζγόνω».

Τα κραζήματα αυτά που έπαναλαμβάνονται πολύ συχνά απ' τ' αηδόνια, έχουν την έξης σημασία κατά τον Μοράν: Κοιμήσου, κοιμήσου, άγάπη μου. Τα όμορφα παιδικά και πα γέννησε ο έρωτας μας. Στον έρωτά μας τα παιδικά μας χρωστούν την ζωή τους. Ο έρωτάς μου μένει άγρυπνος στο πλευρό σου!».

Ο Μοράν βεβαιώνει επίσης ότι, ενώ τραγουδούσαν δυο αηδόνια του τοχρώνος, διέκρινε καθαρά την λέξι «ήνι που έπρόφερε το θηλυκό και ένα δειλό «όρι» που το άκούουσε σχεδόν άμέσως.

Το τραγούδι του αηδονιού, ο Μοράν το διαίρει σε τρεις στροφές, εκ των οποίων τις δυο πρώτες τραγουδεί το θηλυκό και την τρίτη το άρσενικό στο πλευρό του θηλυκού, κατά την στιγμή της έρωτικής των ααγών για να διασκεδάση την μέλλουσα μητέρα.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ο Μοράν έξ άλλου επεξέτεινε τις παρατηρήσεις του και σε άλλα είδη του πτερωτού κόσμου. Έτσι το «κιρκιρκού» του πετεινού έχει τη σημασία διακηρύξεως ότι ή δύναμις του εΐνε άνεξάντηλη.

Η καρδερβίνα και ο σπίνος τραγουδούν όταν εΐνε έρωτευμένοι. Ο κορυδοκόβις διακαλεί την όμορφιά της φύσεως.

Το καναρίνι τέλος τραγουδάει γιατί αυτό το είδος το τραγουδι του το εύχαριστεί πολύ.

Αυτά λέει ο Μοράν. Άν θέλετε τά πιστεύετε, φυσικά.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΡΤΑΛΙΑΣ



ΑΕΡΟΦΟΥ- ΣΚΩΜΑ

Τη λένε 'Ερταλία κι' όλοι την ζέρουν στο συνοικισμό. Θά την όπτε να τρέχη πάντα διαστικά. 'Η δουλειά της εΐνε να μαθαίνει τα μέτρα και τα άπόκρυφα της γειτονιάς.

Μπαίνει παντού, κυττάζει όλα. Και έννυ μια με τη μία προφταίνει καλημερίζει την άλλη, γνώφει στην καρσινή και χαμογελά σ' ένα γνωστό της και με το σκέρσο της πικάρει μία παραστικά.

Πετα κουβέντες, μαζεύει γνώμες, ψυχολογεί μούτρα, γιάτρευει πληγυμένες καρδιές, το σαρλίκι, τις μερυγκιές και το...κιζάντσι! Μιλά με παραδειγματα, με χρονολίες, με όρκους και με σταυρούς, με το «μάρτια μου» και με το «φως μου» θά την όρψε σε ό,τι πέτρα σπκώσης. Ξέρει «τίς κάτω γής τον άφέντην», του κόσμου τις νωδιές, τη ρίζα και τη φύτρα του καθενός και σου λέει:

—Αδύτη... έμένα ρώτα, νάξερεις τι πράμα εΐνει! και σταματά για να σε ρίξη σε λαθύρινθο ύποψιν! Άγαπά τα πανηγύρια, τα άπογευματινά δίζίτα και τρελαινεται για το «κουσέλι».

Παίρνει ουσσίον, γαλα άπ' τον «Έρπυρό», τρόφιμα άπ' ένα συνταγισμό κι' έχει και τα δελτία της «αδέρφης της που φυγε στή Πάτρα».

Στην έκκλησία δημιουργεί γύρω της μία έπιδημικήτητα, μία πνοή σεβασμού με τις «στρωτές» μετάνοιες και τούς κατασκευτικούς στεναγμούς. Έξάυλωμένη στέκει σαν φραγκο - Παναγιά, χωρίς όμως και να της ξεφυγή που έκαμε νόημα ο φάλτης, που χαμογέλασε ο διάκος, και ποιανός έγνεψε ο παπάς την ώρα πουδναζε τ' Άγια.

Άκατάπαντα λέει, διηγείται, σκεδιάζει, άρμυνεύει, δίνει είδησεις και παίρνει μυστικά!

Με τη γλώσσα της τρίζει έκκλησιό και χωρίζει άντρώνα! Μπορεί να σε θεβαιώση — με τα δευτερόλεπτα — πότε έδθηκε ή μία, τι μαγειρεύει ή άλλη, ποιές προξενίες «μιληήκανε, ποιό γάμοι χαλάσανε και ποίο άντρώνα...κοιμάται χωρία».

Βρίσκει τα κουσούρια του καθενός, του κόσμου τα ψεγάδια, και θάνει του κολοβού σκυλιού όργια!

Πάντα έχει και νωτέρω να ηψ, κάποιο περιστοιχισό να έπιβεβαιώση, να προσέβη να διακόψη! να υπερασπισθή, να διαψέση, να άναγγείλη, εΐνε το...έμφυχο παράρημα.

Τυραννίστηκε, πουλήθηκε για να μείν ένγκυος ή 'Ερταλία. Τι ζεστά μπάνια, τι μαλλένια μουςοφουσάνα, τι φανελά, λένια θρακιά, ως και σερνικοδότανο της φέρανε.

Και να έπιτέλους τα κατάφερε και «σταύρωσε το παιδί μέσα της» κι' ήρσιε νάχη τις πρώτες έλαφρές χαλάδες της έγκυμοσύνης.

Και ο Νικολάκης — ο άντρας της — εύχαριστήμένος ύπερήφανος, πήγε να σασιρντίση απ' τη χαρά του! Κάθε βράδυ που σκολούσε άπ' το γκαράζ, έτρεχε στην άγορα και τις έπαίρνε ό,τι τζαρτζαβάτι, ό,τι τροφαντό, ό,τι τραδούσε το γκάστρι της.

—Καλή λεφτεριά! 'Ερταλία μου, της λέγανε οι γειτονισες στο συνοικισμό — την αλήθεια του θεού — και της κουβόλουσανε μυρωδιές και μεζέδες στα πιατάκια. —Άγόρι θά κανείς γιατί έχεις μυτερή κοιλιά, της έλεγε η πεθερά της, και την συμβούλευσε να πάρη την Μπελεμέ-φενια τη μαμμή, Συμρινιά ζακουμένην φημιόμένην, παλνά φιλινάδα της.

—Νέ μπου; Και πούμαστε; Τώρα πιά ποιος παίρνει μαμμή; Όχι! Αυτό δε θά γίνη ποτέ! Στης («Έλενας» δε πάη που πάνε ούλες οι σανπουρέπρι, εΐπε ή μάννα της μ' άγανάκτησι, κι' έδγαλε άφρούς όργης εναντίον της συμπεθέρας.

—Βρέ μη χαλάτε την καρδιά σας, άς έρβ' έκείνη ή ώρα και θάπομε, έλεγε ο Νικολάκης και περιμενε με κρυφή λα-

κτάρα να του κάνει το γυιό ν' άποκτήσθ ήνα τωφική άκόμη το σόι του, πούταν πενεμένο και μιλημένο στις παλλκαριές. Και προσέκανε την 'Ερταλία, δεν την άφίνανε να πάρη τίποτα! Νά μη σκύψη, να μη κουρασθ, να μη ζαφνίσθ τη μέση και το βγάλει άγκουρο!!!

—Ντοναλμά έχεις, γαμπρέ μου, γελούνε και τα μουςτάκια σου, όσο πλησιάζει ο καιρός που θά σου κάνει το διάδοχο, φά ναζ ή πεθερά του για να πικάρη μερικές — μερικές μέσ' στο συνοικισμό.

—Μά πως το ζέρεις πως θάνε άγόρι; ρωτούσε περιέργως ο Νικολάκης.

—Καλέ, τώχω σίγουρο, γιατί άκουσε να σου πω, το' άποκρής που σφάξαμε την όρνθια πέρα το λαρούγγι τσι, μελέτσια και το ρήξαμε στο ταβάνι, εύθης μάτια μου ή μία άκρη του λαρούγγιού κόλλησε, το δε ύπόδοιμο κρεμούντανε, και κουνούσε... σημείο πως το παιδί θάνε άρσενικό, τούπε έμπιστευτικά κι' έπίσημα ή πεθερά του.

Και περνούσαν οι μέρες, κι' ήρθαν οι έννυά μπνες, αλλά που να γέννηση ή 'Ερταλία.

—Ούλες σ' τα' έννυά κι' αυτή σ' τοι δώδεκα θά το κάνει, φωνάζαν άπ' όπου περνούσε και γελοούσαν.

—Καλέ, έχει χαμένες τοι μέρες τσι, έλεγε ή μάννα τσι.

—Σήκω 'Ερταλία να πς να σε όη ένας γιατρός στην 'Αθήνα, να τελέψη αυτό το θάσασο, της εΐπε ένα πρείο ο άντρας της κι' έλα άπ' το γκαράζ να μου πής.

... ..

Την άλλη μέρα δρωμένη, λαφασμένη, άπελπισμένη ή 'Ερταλία, με τη μάννα της σαν γυρίσανε άπ' το γιατρό, πήγανε κατ' ευθείαν στο γκαράζ που δούλευε ο Νικολάκης και τον ζήτησαν. Δυστυχώς έκείνη τη στιγμή τ' άφεντικό τον είχε στείλει κάπου με τα έργαλεία του και θά άργούσε.

—Πήτε του σαν έρχει, εΐπε ή 'Ερταλία, με μία πληγυμένη υπερφάνεια, πως ο γιατρός μούπε πως δεν είμαι έγκυα, όχι! Εΐνε ένα αεροφούσκωμα!!!

Και γέμισαν τα μάτια της δάκρυα.

Έκείνο το βράδυ ο Νικολάκης σκυφτός, άμύλητος, άπελπισμένος, πήγε οπίτι του σαν ζαρωμένη μωρία! Την άλλη βραδυά, τα ίδια και χειρότερα.

Τέλος ή 'Ερταλία δεν θάσταζε πιά και τον ρώτησε:

—Νά με θάψης, Νικολάκη μου, πές μου τί έχεις;

—Άχ, βρέ γυναίκα — εΐπε θαθεία άναστενάζοντας — από προχθές πούρχεις στο γκαράζ και τάπες, ό' άκουσε ο μάστορης κι' από κείνη την ώρα ήσυχία δεν έχω! Σαν έρχομε πελάτες άλλο δεν άνκούς.

(Νικολάκη, έλα να φουσκώσης ένα λάστιχο).

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Το λακρινί του Θρασύβουλα Η ΓΛΩΣΣΑ

Κουβέντα γίνεται γερή, περί το γλωσσικό, μωρή, άλλοι και τριανταί του! Λυσάζανε, μωρέ Μαντά, κι' ο ένας λέει το κοντό κι' ο άλλος το μακρύ του.

Τη γλώσσα μας την καφερή ένας τη θέλει μαλλιάρη κι' ο άλλος λέει άρχαία, και γίνε' ένας σμα- (τας) και γίνε' ένας σμα- (βουτάς) που εΐνε πιά να τους (βουτάς) και να βαράς γεν- (ναία).

Δεν ζέρουν γλώσσα (τι θά ηψ) και δεν θά κάνουν (προκοπή) κι' εΐνε να κλάτς τα (χάλια τους). Δείχτους, ρε μάννα (μου αυθαρεί) ή γλώσσα σου την (τρομερή) να χάσουν τα πασά (για τους)!... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

... ..

—Εχεις, ή δεν έχεις; —Μουσιού πολιτομάνος, συγχωρεμένος να με κάνης, άμá άντεια ντέν έχω. —Έλα μαζί μου στο τμήμα. —Άμάν!...

Άκουσε τμήμα ο φουκαράς ο Κιρκόρ και λυγίσαν τα γόνατά του. Είχε, θάπετε, πικράν πείρση του ζητήματος. Τι να κάνει όμως; Δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά. Και πηγαίνοντας για το τμήμα τραγουδούσε μόνος του, συνοδεία...όργα νου της τάξεως:

Βρέκει ο πολιομάνος με τις... δρ έ x ε ι και τι μελαγχολία έχει ικρατπήριος Ιστέ.

Τα Ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

ΕΠΙΧΕΙ- ΡΗΣΙΣ



Υπάρχουν πολλοί άτυχιοι στον κόσμο. Την άτυχία όμως του Κιρκόρ δεν την έχει δεύτερος. Γκίνια και τών γονέων, που λένε. 'Ο ποια δουλειά κι' αν έπεχειρήσε να κάνει, «φαρμασιμένος εΐνε».

Και σαν να μην έφτανε ή τρομερή του γκίνια, είχε και μία γυναίκα σωστή μέγαιρα. Από τον καιρό που την παντρεύτηκε, άσπρη μέρα δεν είδε ποτέ του. 'Η ζωή του είχε γίνε μαρτύριο άφόρπτο. Τον τελευταίο καιρό μάλιστα είχε πελαγώσει. Δεν ήξερε ο ταλαίπωρος τι να κάνει. Από τη μία μεριά τον μαστίζε ή άδυσόληπη γκίνια κι' από την άλλη ή γκίνια της γυναίκας του.

—Κιρκόρ,

—Τι ένεται κουζούμ Ταπουί.

—Τζαναμπέπης άντρώπος είσαι. ραχατ-λός...

Αυτό το «ραχατλός» τον πλίνγωνε θαθεία στο «τζινιέρι του». Τον πείραζε.Τού κεντούσε το φιλότιμο. Ήθελε να ύψωση τη φωνή του... Νά διαμαρτυρηθ. Άλλά δεν τολμούσε και περιοριζότανε σε μία άπλη άπολογία:

—Όχι γιάδουβρι. Ραχατλός ντέν είμαι. Άτυχεαμένος άνθρώπος είμαι.

—Κουραφέζαλος.

—Τι να ίνη μπέ; Ένα πεντακοσιάρικο ντουλειές έκανα, άμá χαιρί ντέν είντα. Άλλο ντουλειά ντέν ήξερω.

—Καρροτσάκι να παίρνης, φιλικατζιδίκος να κάνης, τσοκ παρά ίσιπτι μας να φέρνης...

—Ψιλικατζιδίκος τέλεις; Ψιλικατζιδίκος να κάνω.

—Άμα φιλικατζιδίκος ντέν άνοίξης ίσιπτι, πατημένος να μην κάνης...

—Καλά, γιάδουβρι...

Άλλη λύσις δεν υπήρχε για ν' άπαλ-λάνη από τη γλώσσα της γυναίκας του. Έπρεπε όπως όποτε να μη της χαλάση το κατήρι. Και αυτό ακριβώς έκανε.

Έτρεξε δεξιά κι' άριστερα, οίκονόμσε μερικά λεφτά και την άλλη μέρα έγκατεστάθη με το καρροτσάκι του στή γυνά ένός κεντρικού δρόμου.

Δυστυχώς όμως, τα φιλικά που περιείχε το κατάρτημα του ήταν τελείως άσήμαντα, τίποτα πινάματα που δεν χρσίομευαν σε τίποτα. Κατά συνέπειαν, κανείς από τούς περαστικούς δεν έδινε προσοχή στο καρροτσάκι και στις φωνές του:

—Έντω καλός φιλικατζής... Μπόν-μαρ-σετζής!

—Ο μόνος που κάπως συγκινήθηκε από τις φωνές του Κιρκόρ ήταν ένας πόλι-σμαν. Τον πάπασα λοπόν και του είπε:

—Μου δίνεις την άδεια σου;



16°

— Ήθελε να μιλήσει η Νέλλη, να του δώσει θάρρος. Προσπαθούσε να ηρωικά και αυτή να αναγκάσει τη χείλη της να χαμογελάσουν. Μα ένοιωθε τόσο σπαργανωμένο στο τέλος, έγειρε το κεφάλι της πάνω στο στήθος της και σαν τον πολέμιό της που παραδίδεται, έμεινε ακίνητη, τρέμοντας σύγκορμη.

— Ο θάνατος της σήκωσε τρυφερά το σάγονι.

— Νέλλη! ψιθύρισε γλυκά. Τι τρέχει; Γιατί τρέμεις έτσι;

— Τότε η νέα γυναίκα ξέσπασε σε λυγμούς. Και μέσα από τα αναφυλλιστά της η δύσκολη λέξη ακούστηκε ψιθυριστή.

— Θάνη, τη ξέρω όλα.

— Το χέρι του, που της εκάθισε το πρόσωπο, έπεσε σαν παραλυμένο. Μία κραυγή τρόμου βγήκε από τη χείλη του. Τώρα όμως που είχε πει τη δύσκολη λέξη η Νέλλη, ένοιωσε ξαφνικά το θάρρος να μαζεύεται μέσα της. Σκούπισε τα δάκρυά της. Και κυττάζοντας τον αγαπημένο της στα μάτια, του είπε πάλι:

— Θάνη, τη ξέρω όλα.

— Άργα, κάθισε σε μία καρέκλα ο θάνατος. Κρύος ιδρώς έσταξε στο μέτωπό του. Σκέπασε τα μάτια του με το χέρι του και έμεινε εκεί, σκοτεινός.

— Γονάτισε κοντά του η Νέλλη. Άκούμπησε το αγουρό της κεφάλι στα γόνατά του και άρχισε σιγά:

— Θάνη... Τά ξέρω όλα εδώ και ένα μήνα. Δε σου μίλησα. Δεν ήθελα να σε ταράξω. Μα τώρα πια πρέπει. Άγαπημένε μου. Μη με διακόψεις. Δώσε μου το χέρι σου να το φιλήσω. Νάσερες πόσο ο' αγαπώ. Σ' αγαπώ πολύ, θάνη.

— Του φιλούσε το χέρι με λατρεία. Αυτός της το άφηνε, οα να ήταν έννος, θαινόντα κεραυνοκτυπημένος. Και η Νέλλη έξακολουθούσε τρέμοντας από συγκίνηση.

— Θάνη. Καλύτερα που μιλούμε ξαστερα. Δεν μπορεί να εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση. Πρέπει να σταματήσει τη δουλειά σου. Δεν θα περιμένουμε το καλοκαίρι για να πάρης άδεια. Το σκέφτηκα, μα δεν τολμούσα να στο πω. Δεν πρέπει να πάμε όλοι μαζί στην έσοχη. Ή έσοχη δεν θα σε γιαιτρέψει. Πρέπει να πάς σε ανατορία.

— Ο θάνατος ανατίχαισε ο' αυτή τη λέξη. Η Νέλλη του χείδεψε το χέρι, όπως θα χείδεψε μία μάνα το πονεμένο της παιδί.

— Πολυαγαπημένε μου. Μη το πάρης κατάκαρδα. Μη... Για την αγάπη μας, για την αγάπη του παιδιού μας, δεν πρέπει να το πάρης βαρεία. Δεν είναι τίποτε. Μία μπόρα και αυτή και θα περάση. Μα πρέπει να φερθής λογικά.

— Σκυμμένη, του χείδεψε το χέρι. Και άξαφνα, κοκκάλωσε. Ένοιωσε στο μανούλο της ένα δάκρυ. Ένα δάκρυ καυτό, που της φάνηκε πως κυλούσε μέσα στην ψυχή της. Μα δεν ήταν δικό της δάκρυ. Ο θάνατος έκλαιγε.

— Σηκώθηκε, του πήρε μέσα στα δύο της χέρια το κεφάλι και άρχισε πάλι, ψιθυριστά:

— Θα γίνης καλά, θάνη. Θα γίνης καλά, έπειδη ο θεός δεν θα θελήση να μάς κάνει τόσο κακό. Μία μπόρα και αυτή, σαν τόσες άλλες. Μα πρέπει να φύγης άμέσως. Και εκεί που θα πάς να μη σιι λογίζεσαι τίποτε, τίποτε. Μονάχα την ύγεια σου.

— Με φωνή θρακνή από τους πνιγμένους λυγμούς, ψιθύρισε ο θάνατος.

— Δεν μπορείς να φύγης, Νέλλη. Δεν μπορώ να ο' αφήσω. Έσένα συλλογίζομαι. Μονάχα έσένα. Ψ, τί συμφορά ήταν αυτή!

— Έμένα να μη με συλλογίζεσαι καθόλου, θάνη. Το ξέρεις πως η εύτυχία σου είναι εύτυχία μου. Ή ζωή σου, ζωή μου.

Πήγαινε να καθήσης το καλοκαίρι στο ανατορία. Θάρχομαι να σε θέλω δυο φορές την εβδομάδα. Ή ζωή μου θα είναι σκληρή, αγαπημένε μου, το ξέρεις. Μα να μη σε πικραίνει αυτό. Έγώ μονάχα ένα θα σκέπτομαι, νύχτα — μέρα. Τη δική σου την ύγεια. Και το ξέρω πως σε λίγους μήνες θα μου γυρίσης γερός.

— Αν τ' αποφασίσω, θα τ' αποφασίσω μονάχα για τα παιδιά, είπε ο θάνατος. Ο θάνατος μίη άρπάξουν το μικρόβιο. Τα παιδιά... Και εσύ όμως, Νέλλη, είσαι μικρή και συ. Στην πιο επικίνδυνη ηλικία. Τι θα γίνουμε αν άρρωστούσης και συ;

— Γι' αυτό πρέπει να φύγης, θάνη. Κανόνισέ τα όλα και γρήγορα. Γνωρίζεις γιατρούς, τους έχεις φίλους.

— Και τα έξοδα; έκανε ο θάνατος με άπελπισία πάλι. Όσο και νάχω φίλους για τρούς, είναι μεγάλα τα έξοδα. Έκτός πια αν πάω πουνεχά τρίτη θέσι.

— Όχι! φώναξε η Νέλλη. Τι λές, θάνη; Θέλεις να με πειράξεις; Θα πάς στην Καλυτρη θέσι. Ή στην Πάρνηθα ή στα Μελλίσσια. Κανόνισέ το. Δε θα ληψηθούμε χρήματα.

— Μα πού θα τα βρούμε;

— Θα δώσουμε όσα έχουμε. Στην αρχή, θα παίρνης και μισό. Έτσι δεν είναι;

— Βέβαια. Μα πάρω αναρρωτική άδεια και θαχω το μισό μου. Άργότερα όμως, αν τραθήσει αυτή η κατάσταση, θα κοπή ο μισός.

— Μη σε μέλλει για άργότερα. Θα γίνης καλά στο μεταξύ. Άλλά, και αν παρουσιασθί ανάγκη, θα πουλήσουμε τα κοσμήματά μου. Έχουν μεγάλη αξία τα κοσμήματα, το ξέρεις.

— Αυτά πρέπει να μείνουν για την κόρη μας.

— Τίποτε δεν πρέπει να μείνι για την κόρη μας, όταν πρόκειται για τη ζωή σου. Μεγαλύτερο δώρο δεν μπορείς να κάνης στο παιδί σου, παρά τη ζωή σου.

— Αν και αντίσπεκτόταν αυτός, τον φίλησε με λατρεία.

— Και εκείνο το θράδυ κοιμήθηκαν δακρυμένοι και οι δύο, μα πιδ ήσυχτοι.

— Γιατί το μουσικό που τους βράιειναι και των δυο τις καρδιές τον τελευταίο καιρό, δεν υπήρχε πια. Ο πόνος τους, έτσι μοιρασμένος, τους φαίνονταν πιδ έλαφρός.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κάθονταν στην θεράντα του ανατορίου, στην Πάρνηθα. Γύρω τους μοσχοβολούσαν τα έλατα. Πλαγιές αιώτρης, γκρίζες

και άναμεσα τους φρουροί όλόρθοι, σσβαροί, τα μαύρα δέντρα. Μακρύτε, ένα στεφάνι ο' όλους τους τόνους του γαλανού. Τα δουνά. Και πιδ πέλα, λουριδά άστραφτερή, μακρυνή η θάλασσα. Πίω από τη θάλασσα, όνειρα γαλανά, οα σύννεφα, τα νχία.

Ο θάνατος και η Νέλλη δε μιλούσαν πια. Κόντευε να σιουρουπώση. Κόντευε η ώρα που θαφενε το τελευταίο αυτοκίνητο για την Άθινα.

Ο θάνατος είχε εγκατασταθί στο νοσοκομείο. Τον υποδέχθηκαν με καλωσήνη, οα συνάδελφο οι γιατροί και όλοι κύτταζαν με μάτια γεμάτα συμπόνια τη νεαρή και όμορφη γυναίκα του.

Η Νέλλη τους κύτταζε όλους στα μάτια. Προσπαθούσε να διαβάση στις φυσιογνωμίες τους την αλήθεια. Και οι φυσιογνωμίες όλων ήταν θλιμμένες, θλιμμένες. Με τα χέρια τους ένωμην, καθόντας και άφιναν τις ματιές τους να πλανιωνταν μακρύτε, στο γαλανό αϊθέρα. Είχαν πιδ πια ό,τι είχαν να πουνε. Ο θάνατος ψιθύρισε σε μία στιγμή.

— Νέλλη. Μου φαίνεται παραμύθι. Όλα μου φαίνονται σαν παραμύθι. Αυτό το θου νο... Αυτή η έρημια. Ή σκέψη πως θα σε άποχωριστώ. Το σαράκι που με τρώει με οα μου, οα εικοσιεπτά μου χρόνια... Όλο λέω πως αν κλεισω τα μάτια και θα ξανανοιζω, θα καταλάβω πως όνειρεύομαι.

— Και μένα μου φαίνεται ένας έφιόλτης, όποκρίθηκε η Νέλλη σιγά, προσπαθώντας με άγωνία να συγκρατήση το δάκρυά της. Άλλά δεν πρέπει να συλλογίζεσαι. Άκούσεσαι τι σου είπαν; Πως για να γίνης καλά, πρέπει να ξεκουρασθί και το μυαλό σου μαζί με το σώμα σου.

— Έσύ όμως, θα τα σκέπτεσαι όλα, θα βασανίζεσαι.

— Άφός με έμένα. Έγώ είμαι καλά. Γίνε και συ καλά και τότε θα ξεκουραστώ έγώ. Θα ξεκουρασθί η ψυχή μου.

— Νέλλη, της είπε με φωνή μαλακία οα καδί, αγάπη μου γλυκειά. Θα θελήση η μοίρα ποτε να μάς χωρήση την εύτυχία που όνειρευτήκαμε; Ήταν τόσο κοντά μας η εύτυχία, ως τα προχθές. Τώρα, δε σου φαίνεται οα να μάς έφευγε από τα χέρια, οα να την κυνηγούσαμε και μάς έφευγε μακρύτε;

— Άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και έκλεισε τα μάτια της. Αισθανόταν μία κούραση θανάσιμη.

— Ναί, όποκρίθηκε. Κουραστήκαμε να την κυνηγάμε την εύτυχία. Μα, τώρα μάς κρύβεται. Θα φανερωθί, θάνη. Θα ζήσουμε εύτυχισμένοι.

Τα χείλη της σούφρωσαν. Θάθελε να κλάψη. Πόσες φορές δεν είχε πιδ αυτά τα λόγια; Πόσες φορές, μ' αυτά δεν είχε νομίζει πως ήμερευη τη μοίρα;

Το κώδων του αυτοκινήτου, που καλούσε, κάτω τους επιβάτες, τους έκανε να πηδίσουν. Για μία στιγμή τα μάτια της Νέλλης θάμψωσαν. Της έρχόταν ζάλη. Τώρα μονάχα το πίστευε πως ήταν αλήθεια. Ένοιωσε τα χέρια του θάνη γύρω στη μέση της. Είδε το πρόσωπό του απόνω από το δικό της, κλωμό, κερνινο, γεμάτο παράπονο, πόθο, λατρεία.

Κόλλησε τα χείλη της στο δικό του. Ουτε την έμποδισε τώρα ο θάνατος. Και αυτός φαίνονταν παγωμένος, μέσα του η καρδιά του θρυμματιζότανε.

— Έχω την έντύπωση πως χωριζόμαστε για πάντα, της ψιθύρισε.

— Όχι, όχι, ίκέτευσε η Νέλλη. Μη λές τέτοια λόγια.

Το κλάζων ξανακούσθηκε έπιτακτικό. Ένας γιατρός μπήκε στη θεράντα.

— Έλατε, έλατε, κυρία θεοφανίδη, είπε γελαστός, μα και αίστηρος. Δεν χρειάζοντα συγκινήσεις. Θα ξαναρθίτε σε τρεις μέρες. Θα συνηθίσετε. Ο άντρας σας θα μείνι, υποθέστε, να παραβρίση στο θου νό. Δεν είναι τίποτε το τόσο φοβερό. Όλα περνούν, όλα θα τελειώσουν καλά.

Την τράβηξε μαλακά από το χέρι. Ο θάνατος χαλάρωσε το σφιζιμό του και η Νέλλη έφυγε.

Στο αυτοκίνητο, καθώς περνούσαν τις κατηφορικές κορδέλλες, η Νέλλη ένοιωθε μία ζάλη να της θοάωνη το μυαλό. Και άξαφνα, με τρόπο της κατάλαβε πως έκλαιγε, και πως όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα άπάνω της — συμπόνια. Σκούπισε διαστατικά τα δάκρυά της.

Μία γρηούλα της είπε, αναστενάζοντας θαρεια.

— Κουράγιο, κόρη μου! Όλοι μας εδώ που μάς θέλεις, κλάψαμε, κλάψαμε. Όπου στο τέλος συνηθίσαμε. Έγώ έχω το γυίο μου δεκατρία χρόνια άπάνω.

— Δεκατρία χρόνια; φώναξε με τρόμο η Νέλλη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Ή έκδικησις ΤΟΥ ΖΑΪΝΤ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Έγώ θα κοιμηθώ ο' αυτό το δωμάτιο! δήλωσε ο συνταγματάρχης Λόντον.

Ο γέρο Ζαΐντ, ο ιδιοκτήτης του μικρού σπιτιού, δεν έφερε αντίσταση. Καθώς όμως οι στρατιώτες τον τραβούσαν έξω, κοντοστάθηκε στο κατώφλι και πρόφερε θραχνά:

— Καταραμένος να είναι όποιος κοιμηθί εδώ μέναι! Νά μη έμνηση πια!

Έγινεταί ότι ο συνταγματάρχης δεν έδωσε καμμία σημασία στη κατάρα. Είχε φτάσει με τους στρατιώτες του στο μικρό αυτό χωριό της Αλγυντού, με διαταγές αστήρες να φερθί άμειλικα, για να πνίξη μία κίνηση άναρσίας τών Ιθαγενών της περιφέρειας.

Ο γέρο Ζαΐντ ο προσεχτός του χωριού, δεν είχε έλθει καν να τον χαιρετήση. Είχε μείνει κλεισμένος στο σπίτι του, δείχνοντας μία παθητική άδιαφορία. Κι' ο συνταγματάρχης του είχε άνακαλώσει και τον είχε διώξει άπ' εκεί.

Και καθώς το σπίτι του ήεν το καλύτερο του χωριού, έγκαταστήθηκε ο ίδιος ο' αυτό, παρ' όλες τις καταρες του γέρου. Γεδωμένο του είχε διαλέξει για να κοιμηθί, ήταν έντελός γυνώ. Έκει μέσα στήθηκε το κρεβάτι έκστρατής του συνταγματάρχου. Οι άλλοι αξιωματικοί και στρατιώτες θα έμεναν σε σκηές, για να είναι όλοι συγκεντρωμένοι και ασφαλισμένοι άπ' τις έθιρκές διαθέσεις τών χωρικών.

Αυτή λοιπόν ήταν η μυστηριώδης και τρομερή αλήθεια!... Ο Χάρρυ ευχαρίστησε την κοπέλα μέσα άπ' την καρδιά του.

— Δεν θα σε προσδώω, Γκαμιά... της ύποσχέθηκε. Ούτε και τον πατέρα σου...

— Άς γίνι το θέλημα σου! Άλλά, λές... μωρουρίσει έκείνη. Θα σε περιμένω αύριο πάλι, την ίδια ώρα!

Η κατασκήνωσις ήταν άνωκάτω, από μία νέα συμφορά: Ο ύπολογαγός Τζιμς που είχε έβουχτήσει δίπλα στον συνταγματάρχη, είχε βρεθί νεκρός κι' αυτός με τον ίδιο μυστηριώδη και κεραυνόδολο θάνατο!

Ένας προληπτικός τρόμος είχε κυριεύσει τώρα στρατιώτες και αξιωματικούς.

Δίχως να πη τίποτα σε κανένα

— Ο Άλλάχ να σε εύλογει άρχόντισσα της όμορφιάς! της φώναζε.

Έκείνη τον κύτταζε κολακεία, μένη κι' όντόνησε με γλυκειά φωνή:

— Καλημέρα σε τένα κύριε! Γοητευμένος άπ' τον εύγενή σου της τρόπου, ο Χάρρυ την συνάδευσε για λίγο ώς την έσοδο του χωριού. Έμαθε ότι λεγόταν Γκαμιά, ότι ήταν 18 χρόνων και ότι θα πήγαινε στη βρύση κάθε άπογευμα, κατά το ήλιο.

Το άλλο πρωί μία τραγική είδησις άναστάωσε την κατασκήνωσις: Ο συνταγματάρχης είχε βρεθί νεκρός στο κρεβάτι του! Το θράδυ είχε πέσει να κοιμηθί, χωρίς να νοήση καμμία άδίαθεσία. Όλη τη νύχτα, οι σκοποί που φύλαγαν έξω από το σπίτι, δεν είχαν άντιληφθί τίποτε το ιδιαίτερο. Μία έρευνα λεπτομερής στο έσωτερικό του σπιτιού δεν έδωσε καμμία άποτέλεσμα. Κι' όμως ο Λόντον είχε ξεφυγίσει, δίχως ένα όβρη, με μία φωνή, μία κίνησι!

Ο γιατρός που τον εξέητασε, δεν βρήκε πάνω του κανένα ύποπτο σημάδι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Όταν πλησίαζε να έροδωσθί, ο Χάρρυ ξαναπήγε στη βρύση. Ή Γκαμιά τών περιμένων εκεί, άκούμη πιδ όμορφη άπ' την περασμένη βραδιά. Το χαμωγέλο της ήεν πιδ τρυφερό, η ματιά της ήεν έρωτική. Το άρωμα της σάρκας της μεθόσε...

Ο αξιωματικός της έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στα χείλη παρφόρα. Έπειτα θέλησε να γυρίση στο σπίτι του Ζαΐντ, να ξενοχτήση δίπλα στον πεθαμένο συνταγματάρχη. Το είπε στη κοπέλα. Άλλά έκείνη τον έπιασε άπ' τα χέρια, τον τράβηξε μαζί της σε μία έρημη κολλούσα, αχμά

λωτό της, μέσα στην άγκαλιά της που τον έσφιγγε με φλόγα...

Τα ξημερώματα, όταν ο νέος ξεμέθυσε πια άπ' τα γάδια και τα φίλια της, η Γκαμιά του χαμογέλασε στεργικά.

— Ήσυχασέ, του είπε. Δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Σ' άγαπήσα άμέσως, γιατί φάνηκες καλός σε μένα και στον πατέρα μου... Ή Γκαμιά, η κόρη του Ζαΐντ, σούδωσε με τον έρωτά της μία φτωχική άποδείξει της εύνης μοσύνης της...

Ο νέος έπνιξε μία φωνή έκπληξης. Ή κόρη του Ζαΐντ!

— Θέλησα να σε σώσω, πρώτα θεσε η κοπέλα. Ήξερα ότι πέθανε ο άρχηγός σου... ότι θα πέθαινε κι' όποιος άλλος περνούσε τη νύχτα του σ' αυτό το σπίτι!... Για να μη πάς, για να μη πεθάνης, σου πρόσφερα το λουλούδι της ζωής μου!...

«Θά σου φανερώσω το μυστικό...» Ο πατέρας μου δεν θα με συγχωρήσει ποτε... θα με σκοτώσει ίσως... Άλλά πρέπει να μάθης! Ένα φυτό που άφησε ο πατέρας μου στο σπίτι του, κρύβει άναμεσα στα φύλλα του τον θάνατο: τον ιερό σκαρφαλό, που κοιμόταν από αιώνας μέσα σ' έναν τάφο με το τρομερό δηλητήριο στο κεντρί του... Τώρα, τις νύχτες που ο πατέρας μου δεν έρρεσκεται έκεί για να τον έξαστοι, κοιμίσθ, έγαινε άπ' την κρύπτη του, δαγκώνει και σκοτώνει... σκωτώνει...

Αυτή λοιπόν ήταν η μυστηριώδης και τρομερή αλήθεια!... Ο Χάρρυ ευχαρίστησε την κοπέλα μέσα άπ' την καρδιά του.

— Δεν θα σε προσδώω, Γκαμιά... της ύποσχέθηκε. Ούτε και τον πατέρα σου...

— Άς γίνι το θέλημα σου! Άλλά, λές... μωρουρίσει έκείνη. Θα σε περιμένω αύριο πάλι, την ίδια ώρα!

Η κατασκήνωσις ήταν άνωκάτω, από μία νέα συμφορά: Ο ύπολογαγός Τζιμς που είχε έβουχτήσει δίπλα στον συνταγματάρχη, είχε βρεθί νεκρός κι' αυτός με τον ίδιο μυστηριώδη και κεραυνόδολο θάνατο!

Ένας προληπτικός τρόμος είχε κυριεύσει τώρα στρατιώτες και αξιωματικούς.

Δίχως να πη τίποτα σε κανένα

— Ο Άλλάχ να σε εύλογει άρχόντισσα της όμορφιάς! της φώναζε.

Έκείνη τον κύτταζε κολακεία, μένη κι' όντόνησε με γλυκειά φωνή:

— Καλημέρα σε τένα κύριε! Γοητευμένος άπ' τον εύγενή σου της τρόπου, ο Χάρρυ την συνάδευσε για λίγο ώς την έσοδο του χωριού. Έμαθε ότι λεγόταν Γκαμιά, ότι ήταν 18 χρόνων και ότι θα πήγαινε στη βρύση κάθε άπογευμα, κατά το ήλιο.

Το άλλο πρωί μία τραγική είδησις άναστάωσε την κατασκήνωσις: Ο συνταγματάρχης είχε βρεθί νεκρός στο κρεβάτι του! Το θράδυ είχε πέσει να κοιμηθί, χωρίς να νοήση καμμία άδίαθεσία. Όλη τη νύχτα, οι σκοποί που φύλαγαν έξω από το σπίτι, δεν είχαν άντιληφθί τίποτε το ιδιαίτερο. Μία έρευνα λεπτομερής στο έσωτερικό του σπιτιού δεν έδωσε καμμία άποτέλεσμα. Κι' όμως ο Λόντον είχε ξεφυγίσει, δίχως ένα όβρη, με μία φωνή, μία κίνησι!

Ο γιατρός που τον εξέητασε, δεν βρήκε πάνω του κανένα ύποπτο σημάδι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Όταν πλησίαζε να έροδωσθί, ο Χάρρυ ξαναπήγε στη βρύση. Ή Γκαμιά τών περιμένων εκεί, άκούμη πιδ όμορφη άπ' την περασμένη βραδιά. Το χαμωγέλο της ήεν πιδ τρυφερό, η ματιά της ήεν έρωτική. Το άρωμα της σάρκας της μεθόσε...

Ο αξιωματικός της έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στα χείλη παρφόρα. Έπειτα θέλησε να γυρίση στο σπίτι του Ζαΐντ, να ξενοχτήση δίπλα στον πεθαμένο συνταγματάρχη. Το είπε στη κοπέλα. Άλλά έκείνη τον έπιασε άπ' τα χέρια, τον τράβηξε μαζί της σε μία έρημη κολλούσα, αχμά

λωτό της, μέσα στην άγκαλιά της που τον έσφιγγε με φλόγα...

Τα ξημερώματα, όταν ο νέος ξεμέθυσε πια άπ' τα γάδια και τα φίλια της, η Γκαμιά του χαμογέλασε στεργικά.

— Ήσυχασέ, του είπε. Δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Σ' άγαπήσα άμέσως, γιατί φάνηκες καλός σε μένα και στον πατέρα μου... Ή Γκαμιά, η κόρη του Ζαΐντ, σούδωσε με τον έρωτά της μία φτωχική άποδείξει της εύνης μοσύνης της...

Ο νέος έπνιξε μία φωνή έκπληξης. Ή κόρη του Ζαΐντ!

— Θέλησα να σε σώσω, πρώτα θεσε η κοπέλα. Ήξερα ότι πέθανε ο άρχηγός σου... ότι θα πέθαινε κι' όποιος άλλος περνούσε τη νύχτα του σ' αυτό το σπίτι!... Για να μη πάς, για να μη πεθάνης, σου πρόσφερα το λουλούδι της ζωής μου!...

«Θά σου φανερώσω το μυστικό...» Ο πατέρας μου δεν θα με συγχωρήσει ποτε... θα με σκοτώσει ίσως... Άλλά πρέπει να μάθης! Ένα φυτό που άφησε ο πατέρας μου στο σπίτι του, κρύβει άναμεσα στα φύλλα του τον θάνατο: τον ιερό σκαρφαλό, που κοιμόταν από αιώνας μέσα σ' έναν τάφο με το τρομερό δηλητήριο στο κεντρί του... Τώρα, τις νύχτες που ο πατέρας μου δεν έρρεσκεται έκεί για να τον έξαστοι, κοιμίσθ, έγαινε άπ' την κρύπτη του, δαγκώνει και σκοτώνει... σκωτώνει...

Αυτή λοιπόν ήταν η μυστηριώδης και τρομερή αλήθεια!... Ο Χάρρυ ευχαρίστησε την κοπέλα μέσα άπ' την καρδιά του.

— Δεν θα σε προσδώω, Γκαμιά... της ύποσχέθηκε. Ούτε και τον πατέρα σου...

— Άς γίνι το θέλημα σου! Άλλά, λές... μωρουρίσει έκείνη. Θα σε περιμένω αύριο πάλι, την ίδια ώρα!

Η κατασκήνωσις ήταν άνωκάτω, από μία νέα συμφορά: Ο ύπολογαγός Τζιμς που είχε έβουχτήσει δίπλα στον συνταγματάρχη, είχε βρεθί νεκρός κι' αυτός με τον ίδιο μυστηριώδη και κεραυνόδολο θάνατο!

Ένας προληπτικός τρόμος είχε κυριεύσει τώρα στρατιώτες και αξιωματικούς.

Δίχως να πη τίποτα σε κανένα

— Ο Άλλάχ να σε εύλογει άρχόντισσα της όμορφιάς! της φώναζε.

Έκείνη τον κύτταζε κολακεία, μένη κι' όντόνησε με γλυκειά φωνή:

— Καλημέρα σε τένα κύριε! Γοητευμένος άπ' τον εύγενή σου της τρόπου, ο Χάρρυ την συνάδευσε για λίγο ώς την έσοδο του χωριού. Έμαθε ότι λεγόταν Γκαμιά, ότι ήταν 18 χρόνων και ότι θα πήγαινε στη βρύση κάθε άπογευμα, κατά το ήλιο.

Το άλλο πρωί μία τραγική είδησις άναστάωσε την κατασκήνωσις: Ο συνταγματάρχης είχε βρεθί νεκρός στο κρεβάτι του! Το θράδυ είχε πέσει να κοιμηθί, χωρίς να νοήση καμμία άδίαθεσία. Όλη τη νύχτα, οι σκοποί που φύλαγαν έξω από το σπίτι, δεν είχαν άντιληφθί τίποτε το ιδιαίτερο. Μία έρευνα λεπτομερής στο έσωτερικό του σπιτιού δεν έδωσε καμμία άποτέλεσμα. Κι' όμως ο Λόντον είχε ξεφυγίσει, δίχως ένα όβρη, με μία φωνή, μία κίνησι!

Ο γιατρός που τον εξέητασε, δεν βρήκε πάνω του κανένα ύποπτο σημάδι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Όταν πλησίαζε να έροδωσθί, ο Χάρρυ ξαναπήγε στη βρύση. Ή Γκαμιά τών περιμένων εκεί, άκούμη πιδ όμορφη άπ' την περασμένη βραδιά. Το χαμωγέλο της ήεν πιδ τρυφερό, η ματιά της ήεν έρωτική. Το άρωμα της σάρκας της μεθόσε...

Ο αξιωματικός της έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στα χείλη παρφόρα. Έπειτα θέλησε να γυρίση στο σπίτι του Ζαΐντ, να ξενοχτήση δίπλα στον πεθαμένο συνταγματάρχη. Το είπε στη κοπέλα. Άλλά έκείνη τον έπιασε άπ' τα χέρια, τον τράβηξε μαζί της σε μία έρημη κολλούσα, αχμά

λωτό της, μέσα στην άγκαλιά της που τον έσφιγγε με φλόγα...

Τα ξημερώματα, όταν ο νέος ξεμέθυσε πια άπ' τα γάδια και τα φίλια της, η Γκαμιά του χαμογέλασε στεργικά.

— Ήσυχασέ, του είπε. Δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Σ' άγαπήσα άμέσως, γιατί φάνηκες καλός σε μένα και στον πατέρα μου... Ή Γκαμιά, η κόρη του Ζαΐντ, σούδωσε με τον έρωτά της μία φτωχική άποδείξει της εύνης μοσύνης της...

Ο νέος έπνιξε μία φωνή έκπληξης. Ή κόρη του Ζαΐντ!

— Θέλησα να σε σώσω, πρώτα θεσε η κοπέλα. Ήξερα ότι πέθανε ο άρχηγός σου... ότι θα πέθαινε κι' όποιος άλλος περνούσε τη νύχτα του σ' αυτό το σπίτι!... Για να μη πάς, για να μη πεθάνης, σου πρόσφερα το λουλούδι της ζωής μου!...

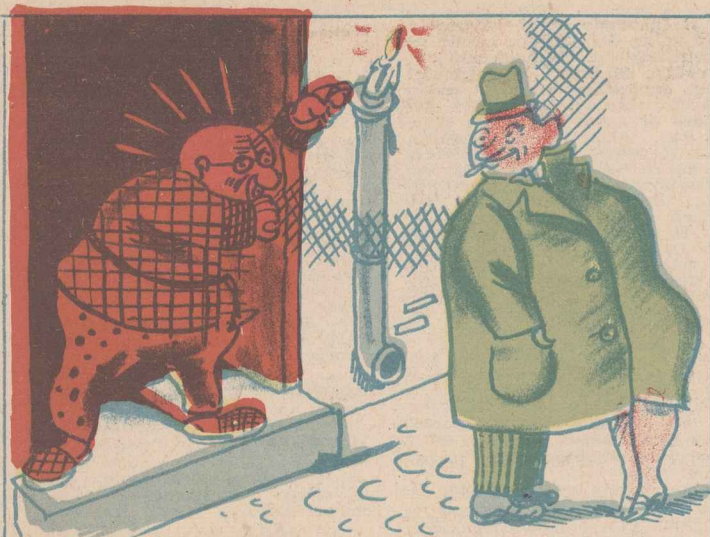
«Θά σου φανερώσω το μυστικό...» Ο πατέρας μου δεν θα με συγχωρήσει ποτε... θα με σκοτώσει ίσως... Άλλά πρέπει να μάθης! Ένα φυτό που άφησε ο πατέρας μου στο σπίτι του, κρύβει άναμεσα στα φύλλα του τον θάνατο: τον ιερό σκαρφαλό, που κοιμόταν από αιώνας μέσα σ' έναν τάφο με το τρομερό δηλητήριο στο κεντρί του... Τώρα, τις νύχτες που ο πατέρας μου δεν έρρεσκεται έκεί για να τον έξαστοι, κοιμίσθ, έγαινε άπ' την κρύπτη του, δαγκώνει και σκοτώνει... σκωτώνει...

Αυτή λοιπόν ήταν η μυστηριώδης και τρομερή αλήθεια!... Ο Χάρρυ ευχαρίστησε την κοπέλα μέσα άπ' την καρδιά του.

— Δεν θα σε προσδώω, Γκαμιά... της ύποσχέθηκε. Ούτε και τον πατέρα σου...

— Άς γίνι το θέλημα σου! Άλλά, λές... μωρουρίσει έκείνη. Θα σε περιμένω αύριο πάλι, την ίδια ώρα!

Η κατασκήνωσις ήταν άνωκάτω, από μία νέα συμφορά: Ο ύπολογαγός Τζιμς που είχε έβουχτήσει δίπλα στον συνταγματάρχη, είχε βρεθί νεκρός κι' αυτός με τον ίδιο μυστηριώδη και κεραυνόδολο θάνατο!



-Ευτυχώς αυτή την φορά σέ βρίσκω μόνο σου. Άν άλλη μια φορά σέ τσακώσω μαζί με την κόρη μου, αλλοίμονό σου!!!



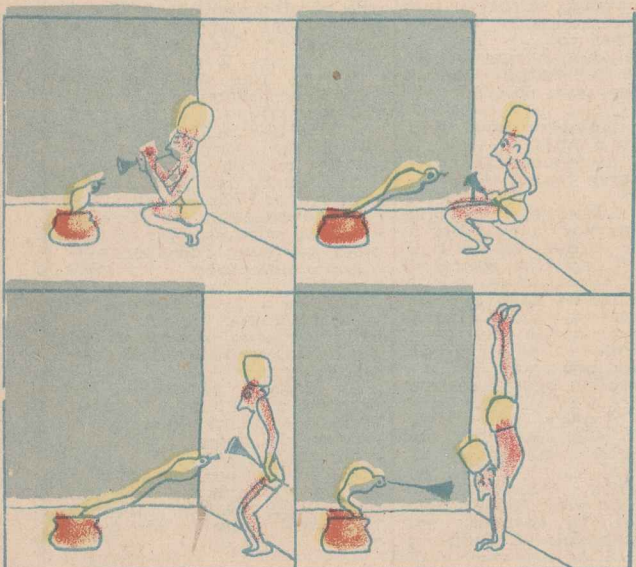
- Έλα να φάμε, αγαπη μου, τό φαγητό είναι έτοιμο!



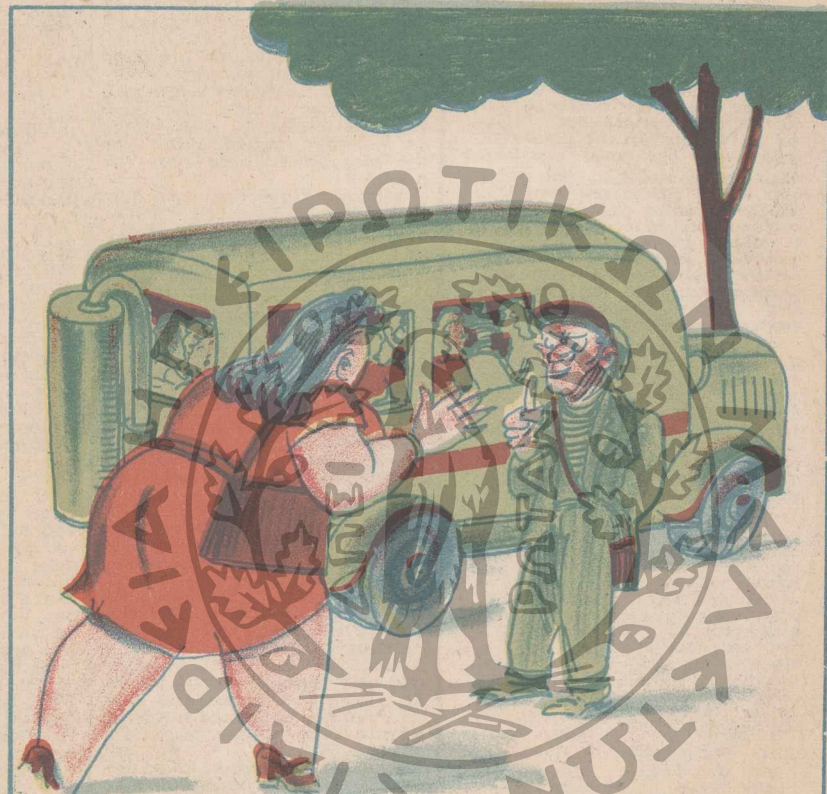
ΕΝΩ ΓΥΡΙΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ
Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Καί τώρα φτάνει παιδιά, πάμε να υπολατίζουμε.



Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ: Κι' ύστερα η γυναίκα μου μου λέει πως είμαι ανισόρροπος!



ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ



Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Μια θέσι ναί φεύγουμε!
Η ΧΟΝΤΡΗ: Στάσου, στάσου, είσπρακτωρ...
Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ: Μια' θέσι είπαμε, κυρά μου, όχι δένα!